EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 74 1 Haziran 1993

Ateşkes süreci geride kaldı

Özgürlük mücadelesine tam destek!

İki ayı aşkın bir süredir devam eden tek taraflı "ateşkes" süreci, son gelişmelerin ardından bugün artık tamamen geride kalmıştır. PKK henüz bunu resmen ilan etmemiş olsa bile, olayların bugünkü seyri bu konuda ona bir başka tercih olanağını kesin olarak bırakmamaktadır. Zira sömürgeci Türk devleti tüm propaganda aygıtlarıyla savaş çığlığı atmakta, başta ordu birlikleri tüm özel savaş makinası Kürdistan'da yeniden ölüm ve yıkım kusmaktadır. Türk devleti tarafından zaten hiç durdurulmayan savaş fiilen yeniden başlamış bulunmaktadır.

Çatışma bu kez çok daha sert ve acılı olacaktır. Sömürgeci düşman bunu dayatmaktadır. Kürt halkı için özgürlüğü, meşru ulusal hakları uğruna silahlı direnme savaşından başkaca yol yoktur. Kısa ateşkes süreci bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Bu savaşı bugüne kadar örgütleyen ve sürükleyen PKK, bu biricik çıkış yolunu bir an önce ilan etmek sorumluluğuyla yüzyüzedir ve her an bunu yapması beklenmelidir.

Kürt halkının 9 yıldır yürüttüğü mücadele ve katettiği mesafe düşünüldüğünde, PKK'nın, ateşkesin devamı için ve bir "siyasal çözüm" sürecinin önünü açmak üzere, koşul olarak ileri sürdüğü istemler son derece alçakgönüllüceydi. Ne var ki Osmanlıların sömürgeci kölelik mirasını devralan ve 70 yıldır Kürtlerin ulusal varlığını bile kabule yanaşmamış olan Türk devleti, Kürt halkına bir kez daha kölece teslimiyeti dayattı. PKK'nın ileri sürdüğü istemler doğrultusunda tek bir adım atmadığı gibi, tek yanlı ateşkesin sağladığı ortamı kirli savaşın daha kolay sürdürülmesi için bir olanak olarak değerlendirdi. Bu kısmi istemlerin bir tekini bile olumlu karşılamak bir yana, tüm dikkatlerini, özgürlük mücadelesinin en önemli kazanımı ve özgürlüğün güvencesi olan gerillayı tasfiye ve imha planlarına yöneltti.

Son olarak da, "kısmi af tasarısı" kepazeliği ile, özgürlüğü için bugüne kadar yiğitçe direnmiş ve tüm dünyanın saygısını kazanmış Kürt halkına hakarete yeltendi.

Son iki ayın tüm olayları göstermiştir ki, Türk devleti Kürt sorununun düzeniçi kısmi bir çözümüne bile hiç bir biçimde hazır değildir. Onun için geçerli tek "çözüm" yolu hala geleneksel imha yoludur. O Kürt halkına bir kez daha zorla boyun eğdirmek, bu mazlum fakat yiğit halkın direncini kırmak, ulusal onurunu ayaklar altına almak istemektedir. Ancak bu koşulla, özgürlük mücadelesinin zoruyla bugün artık kendisine kabul ettirilmiş bulunan "Kürt realitesi"ne kültürel haklar adı altında bazı "ihsan"larda bulunabilecektir.

*

Türk burjuvazisinin bugünkü egemenlik koşullarında Kürt sorununun barışçıl ya da anayasal bir "siyasal çözüm"ü olanaklı değildir. Özgürlüğün yolu silahlı direnişten ve devrimden geçmektedir. Çıkış ya da çözüm için başkaca yol yoktur. Tek taraflı ateşkesin bir yararı olduysa eğer, o da bu basit gerçeğin bir kez daha açık seçik teyid edilmesi olmuştur.

Bu herşeye rağmen bir kazanım sayılsa bile, aynı ateşkes sürecinin kitlelerde yarattığı beklentiler ve bunun yolaçtığı kısmi rehavet

de ödenen bir bedel olmuştur. Türk devleti sorunun "siyasal çözümü" için belli adımlar atabileceği izlenimi yaratarak bu beklentileri özellikle körükledi. Bu onun şu son iki ay içerisinde izlediği politikanın en sinsi yönüydü. PKK'yı oyalamaya, kitleleri umutlandırmaya çalıştı ve bu arada ne yapıp edip silahlı direniş güçlerini çözmeye ve imha etmeye verdi kendini.

Nedir ki ucuz bir oyundu bu. Türk burjuvazisi Kürt halkının son on yılın özgürlük mücadelesi içinde katettiği mesafeyi ve ulaştığı politik olgunluğu ve kararlılığı hala anlamamakta direniyor. O hala Cumhuriyet'in ilk iki on yılında, Kürt toplumunun o geri ve ilkel koşullarında başarabildiklerini, şu yeni dönem içinde bir kez daha başarabilmeyi umuyor. Zaman ona nasıl da yanıldığını göstermekte gecikmeyecektir.

Tek taraflı ateşkes ile PKK özellikle uluslararası diplomasi alanında belli mevziler kazanmayı umuyordu. İstenilene ulaştığını söylemek mümkün değildir. Kuşkusuz emperyalist çevreler Kürt hareketinin sistem içi bir anayasal çözüm için gösterdiği "iyiniyet"i memnuniyetle karşılamışlardır. Türk burjuvazisine de buna belli bir karşılık vermesi için telkinlerde bulunmuşlardır. Zira olayların bu mecraya girmesi, emperyalizmin izlediği politikanın esasıdır.

Ne var ki Türk sömürgeci egemenliğinin kendine özgü katı gerçekleri bunun hiç değilse bugün için olanaksız olduğunu yeniden gösterince, bugün yeniden başlamış bulunan savaşta tüm emperyalist çevreler devrimci özgürlük mücadelesinin ezilmesi için Türk devletine tam destek vereceklerdir. Bunun böyle olacağından hiç bir kuşku duyulmamalıdır. Ateşkese rağmen Türk devletinin iki aydır kesintisiz olarak sürdürdüğü tek taraflı savaşa ses çıkarmayan emperyalist başkentlerin, Bingöl olayının hemen ardından peşpeşe "PKK terörü"nü kınamaları bile şimdiden bunu göstermeye yeter.

Son gelişmelerin ardından Türk devleti yeniden Kürt halkına karşı "topyekün savaş" ilan etmiş bulunmaktadır. "Bu işi artık gerçekten bitirmek" iddiasındadır. Bu konuda emperyalist dünyanın tam desteğinden emindir. Kürdistan'ın öteki parçalarını elinde tutan devletlerle işbirliği geliştirmeye çalışacaktır. Yeniden bir açmazın içine düşmüş bulunan Güneyli işbirlikçilerden bu kez nasıl yararlanabileceği ise şimdilik belli değildir. Fakat onların zayıflıklarını ve açmazlarını sonuna kadar zorlayacağı ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacağı kesindir.

Kürt halkı ise bir kez daha kendi özgücüne dayanmak zorunluluğu ile yüzyüzedir. PKK'nın Kürt reformistleriyle girdiği "cephe" ilişkisinin stratejik açıdan taşıdığı temelli zaaf tartışmasız kalmakla birlikte, bu ilişki şu an için direnme savaşına belli kolaylıklar sağlayacaktır. Zira tek taraflı ateşkese iki aydır tek taraflı bir kirli savaşla yanıt veren Türk devletinin imha politikası karşısında, bu çevreler, silahlı direniş çizgisine omuz vermek zorundadırlar. Nitekim yaptıkları açıklamalar da bu doğrultudadır. Bu taktik açıdan belli bir avantajdır.

*

Kürt halkına karşı topyekün bir imha savaşının başlatıldığı bir sırada Türkiye devrimci hareketinin omuzlarına yeniden hayati bir sorumluluk binmiştir. Bir kez daha hatırlatmalıyız ki, Kürt devrimci hareketinin kendi mülk sahibi sınıflarına yakınlaşarak "siyasal çözüm"e eğilim duymasında Türkiye devrimci ve emekçi hareketinden haklı olarak umduğu desteği bulamaması temel bir etkendir. Kürt hareketi vahşi bir imha saldırısı ile yüzyüzeyken, özgürlüğü uğruna bir ölüm kalım savaşı veriyorken, ona gerekli desteği her yolla vermek gücü ve yeteneği gösteremeyecek bir Türkiye devrimci hareketinin, Kürt devrimci hareketinin zaaflarına yönelteceği eleştiriler de anlamını ve inandırıcılığını yitirecektir.

Komünistler ve devrimciler, ulusal hareketi sözle devrimci çözüm yoluna davet edip durmayı artık bir yana bırakmalı, eylemle, çabayla, emekle bu yolu gerçek yaşam içinde bizzat hazırlamalıdırlar.

Tutarlı ve inandırıcı olmak buna bağlıdır.

EKİM

Bonn'da 100 bini aşkın insan yürüdü

Kürtlerin büyük özgürlük yürüyüşü

Kürtlerin yaşadığı tüm Avrupa ülkelerinde haftalardır hazırlıkları yoğun bir biçimde sürdürülen "Büyük Özgürlük Yürüyüşü" Almanya'nın başkenti Bonn'da 29 Mayıs '93 günü gerçekleşti.

Yürüyüşü PKK-PSK Protokolü'nün ardından kendi aralarında daha yakın bir ilişki içerisine giren Kürt grupları birlikte hazırladılar. Bu gruplar PKK, PSK, Hevgirtin-PDK, YEKBUN, RNK (KUK), TSK, PRK (Rızgari) ve KAWA'dan oluşmaktaydı. Kürt halkının tümüyle haklı özgürlük istemini dünya kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan yürüyüşe, aralarında Türkiyeli sol örgütlerin de bulunduğu devrimci ve ilerici örgüt ve kuruluşlar tarafından da destek verildi.

Kürt grupları arasındaki yakınlaşma ve güç birliği, yürüyüş için ortak çağrı ve hazırlık, Bonn yürüyüşünün görkemli geçeceğini göstermekteydi. Önden umulduğu gibi yürüyüşe en az 100 bin insan katıldı. Katılım yönünden bu denli görkemli olan yürüyüşe aynı zamanda büyük bir coşku egemendi. Ezici çoğunluğu işçilerden oluşan çeşitli Avrupa ülkelerindeki Kürt kitlesinin ulusal özgürlük istemi etrafında kenetlenmesinin çarpıcı bir örneği idi bu yürüyüş.

"Büyük Özgürlük Yürüyüşü"nü düzenleyen Kürt gruplarının ortak bildirisinden:

"Özgür Kürdistan ve ulusal birlik için ileri!"

Kimliği, dili, siyasal ve kültürel hakları; özcesi bir bütün olarak varlığı ve özgürlüğü reddedilen halkımızın Türk devletine dayattığı çözüm süreci bir anlamda tüm insanlığın sorunu durumundadır. Bugüne kadar her türlü isteme ve hatta demokratik taleplere bile tahammül edemeyen ve halkımıza imhayı dayatan, çözümü inkarda ve askeri şiddette arayan Türk devletinin, başlatılan sürece vereceği cevap, takınacağı pratik tavır bir bütün olarak kimin kandan, yıkımdan yana olduğunu ortaya koyacaktır. Hiç kuşkusuz bu tavır, bir yerde Kürt halkının ve onun temsilcilerinin bundan sonra atacakları adımda belirleyici olacaktır. (...)

Ateşkese rağmen hala ülkemiz ve halkımız üzerinde özel savaş, imhacı ve saldırgan operasyonlar sürüp gitmektedir. Köyler boşaltılmakta, koruculuk dayatılmakta, yoğun kitle tutuklamaları ve faali belli cinayetlerle halka karşı terör estirilmektedir. Oysa halkımız, dünyada yüzbinlik toplulukların hakları için kıyametlerin koparıldığı bir dönemde sadece ve sadece meşru haklarını talep etmektedir. 40 milyonluk bir halkın kimliği, dili, siyasal ve ulusal hakları için savaşım vermesinden daha doğal ne olabilir! Halkımızın yaşamını adeta bir cehenneme çeviren Olağanüstü Hal'in kaldırılması, birer cinayet şebekesi haline getirilen köy koruculuğunun dağıtılması, halk üzerindeki baskı ve işkencelere son verilmesi, yine halkımıza ve ülkemizin doğasına karşı sınır tanımaz operasyonların durdurulması ve zindanlara doldurulan yurtseverlerin salıverilmesini istemek en doğal hakkımızdır.

PKK'dan birlik çağrısı

PKK, ERNK Avrupa Örgütü aracılığıyla Türkiyeli sol örgütlere, "her düzeyde ilişki ve birlik" konusunda görüşme çağrısında bulundu. 8 Mayıs 1993 tarihi taşıyan ve aynı zamanda şifahi bir öngörüşme daveti olan çağrı metni şöyle :

"Ülkemiz Kürdistan'da ve Türkiye'de halklarımız açısından önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Bu gelişmelere ivme kazandırma ve devrim lehine önemli sonuçlar elde etmede bütün devrimci güçlere herzamankinden daha fazla sorumluluk düştüğü inancındayız.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 4 Mayıs 1993 tarihli "Özgür Gündem" gazetesine verdiği demeçte partimizin bu konudaki yaklaşımını somut bir çağrı biçiminde dile getirmiştir. Parti olarak eskiden olduğu gibi günümüzde de Türkiye sol güçleriyle her düzeyde ilişki ve birliklere açık olduğumuzu vurgulamak isteriz.

Bu maksatla bütün devrimci demokrat örgüt ve partilerle gerek Avrupa alanında ve gerekse Genel Sekreterlikler düzeyinde bu sorunları görüşmek istediğimizi iletiriz."

Sermayenin faşist devleti kana doymuyor

"Kanımızda boğulacaksınız!"

Devletin kanlı eliyle işlenen vahşi saldırıların ve cinayetlerin ardı arkası kesilmiyor. Gencecik insanlar düşmanın yakaladığı her fırsatta, "ev baskınlarında" veya hemen oracıkta sokakta katlediliyorlar. Devrimcilerin ve toplumsal muhalefette yerini alan tüm güçlerin fiziki imhasını amaçlayan bu saldırılar günden güne yoğunlaşmakta, daha sık ve daha pervasız bir tarzda gündeme getirilmektedir.

Fatih'teki ev baskınında kimi katlettiğini dahi bilmeyecek denli gözü dönen devlet ve onun emrindeki polisler, bir kaç gün önce Kadıköy'de gerçekleştirdikleri bir operasyonla yaşları henüz 20'yi bulmamış iki genç öğrenciyi kurşuna boğuyorlardı. Daha önce yaşanan cinayetlerde olduğu gibi, bu son olaylarda da devlet, toplumda „yargısız infaz"lara karşı yükselmeye başlayan tepkilerin önüne "terörist" edebiyatı ile barikat kurmaya çalışmaktadır.

Oysa 12 Eylül'ün gölgesinde yaşayan toplum, dün devrimcilerin terörist kabul edilip sorgusuz sualsiz ölümle cezalandırılmaları anlayışına belli bir etkinlik alanı tanıdıysa da, bugün bu alan gittikçe daralmaktadır. Bir yandan, insanların yargılanmadan, suçları sabitleşmeden cezalandırılmaları burjuva hukuk anlayışı çerçevesinde tepki toplarken, öte yandan devrimcilerin suçlu olduğu görüşü de kan kaybediyor. "Yargısız infazlara son" talebi kısa sürede yankı buldu. Emekçi sınıflarda güçlenen diğer eğilim ise, devrimcileri birer suçlu olarak değil, ama düzenin pisliklerine, haksızlıklarına ve sömürüye karşı savaşan birer Don Kişot veya kahraman olarak görmek şeklindedir. Dün daha ziyade devrimci grup ve örgütlerince sahiplenen devrim şehitleri, bugün daha geniş kitlelerin de saygı ve sevgisini kazanmaktadırlar. Uğur ve Şengül'ün katledilmesinden sonra bir grup işçinin ortaya koyduğu tavır bu açıdan son derece anlamlıdır. Devlete, "Gelin bizi vurun, biz de birer Uğur ve Şengül'üz" çağrısını yapan işçiler, yalnızca devletin kanlı yüzünü protesto etmekle kalmıyor, bu iki genç devrimcinin mücadelesine de sahip çıkıyorlardı.

Her ne kadar emekçi kitlelerdeki tepkiler ve karşı çıkışlar henüz kendi içinde kapalı, dar ve cılız olsa da, devletin „dikensiz gül bahçesi" yaratamadığını ortaya koymaktadır. Şefkat ve şeffaflık demagojisi ve demokrasi borozanlığı ile işbaşına geçen DYP-SHP koalisyonu, daha önceki hükümetlerden devraldığı kanlı terör yöntemlerini bu yalanlarının arkasına ancak çok kısa bir süre saklayabildi. İnfazlar, katliamlar, işkencede cinayetler, soykırımlar işbaşına geldikleri ilk günden itibaren sürdü, gittikçe şiddetlendi. Başlangıçta "büyük eylemlere hazırlanan teröristler, polisle girdikleri çatışmada ölü ele geçirildi" şeklinde meşrulaştırılmaya çalışılan operasyonlar, adeta kamuoyu önünde "ibret-i alem" için hazırlanan kanlı birer senaryo ve tiyatro sahnesine dönüştürüldü. Dünkü amaç halkı türlü yalan ve demagojilerle kandırarak devlet terörüne meşruluk kazandırmak idiyse, bugünkü temel taktik "sindirerek susturmak"tır.

Sermaye düzeni ve onun devleti, sömürüye ve talana dayanan varlık hakkını korumak ve ayakta kalmak için, herzaman zor kullanmıştır. Zorun tarihteki rolü toplumsal çelişkilerin derinliğine paralel olarak belirginleşir. Her zaman iki taraf vardır. Ezenler ve ezilenler. Bilinçli bir tarzda ve kararlılıkla çürümüş burjuva düzenin karşısına çıkanlar yine onun şiddetinin ilk hedefi olmaktadırlar. Bugün için devlet terörünün devrimciler, komünistler ve ulusal kurtuluş savaşı veren Kürt halkı üzerinde yoğunlaşması bundandır. Devlet elinden geldiğince "karşı tarafı" geniş kitlelerden soyutlamak için uğraş vermektedir. "Terörist", "bölücü", "hain" vb. propagandasının artık istenen etkiyi göstermediği bir aşamada gözü dönen devlet, doruğa ulaştırdığı vahşetiyle emekçi kitleler arasında korku salarak devrimcileri ve ulusal kurtuluş hareketini yalnızlaştırmaya çalışmaktadır.

Oysa büyük bir pervasızlıkla ard arda düzenlenen katliamlar bir yanda emekçi kitlelerde kaygı ve tedirginlik yaratsa da, öte yandan tepki ve öfkeleri de çoğaltmaktadır. Şiddetin dozu artıkça korku duvarı da incelmektedir.

Hükümetiyle, içişleri bakanıyla, valisiyle, kontr-gerillasıyla, emniyet müdürüyle, özel

timleriyle şiddet ve zorunu örgütleyen burjuva düzen, yükselen toplumsal muhalefet karşısında korku ve çaresizliğini gün be gün ortaya koymaktadır. Öyle ki, ölüm mangalarına "düşman" kafası başına prim ödeyerek kelle avcılığına çıkan sermaye devleti, gerçekleştirdiği her yeni katliamla kendi kuyusunu da kazıyor. Demokrasi, hukuk, şefkat ve şeffaflık kisvesi yırtıldıkça, emekçi kitlelerin gözünde devlet gittikçe vahşetle, yıkımla, zulümle özdeşleşmektedir. Bu çürümüş düzene karşı mücadele eden devrimcilere sempati ise artmaktadır.

Öyle ki bugün burjuva hukuk anlayışı çerçevesinde infazların yargısız gerçekleştirilmesine tepki duyan emekçi kitleler, yarın burjuva hukuk anlayışının kendisini sorgulayacaktır. Devlet her türlü kirli ve kanlı silaha sarılarak ayakta kalma mücadelesi verirken, adım adım kendi meşruluğunu yıkmaktadır. Her fırsatta "demokrasi"den, "hukukun üstünlüğü"nden, "insan hakları"ndan, "hukuk devlet"inden bahseden düzen güçlerinin tüm icraatları, aynı gerçeği;

* Burjuva demokrasinin, burjuva düzen ve uygulamalarına muhalefet eden her sesi boğma özgürlüğü demek olduğunu;

* Hukukun üstünlüğünün, "sermaye sınıfın çıkarı herşeyin üstündedir" anlamına geldiğini;

* İnsan haklarının yalnızca egemen güçler için geçerli olduğunu;

* "Hukuk devleti"nde tek hukukun ise burjuvazinin çıkarlarını korumak demek olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu aşamada komünistlere ve devrimcilere düşen görev, devletin ve hükümetin icraatlarının "demokratik hukuk" kurallarına uygun olmadığı vb. argümanlarla sınırlandırılan bir teşhir faaliyeti yürütmek değil, aksine burjuva demokrasinin ve hukukunun sömürme ve ezme özgürlüğünün en üst düzeyde formüle edilişi olduğu gerçeğinden hareketle, sermaye düzeninin kendisini hedef almaktır. Önemli olan, görüntü ile gerçek arasındaki çelişkiye parmak basmaktan ziyade, demagoji ve yalan ile şiddet ve vahşetin bir ve aynı bütünün, burjuva diktatörlüğünün parçaları olduğunu ortaya koymaktır.

Devlet terörüne karşı demokratik talepler formüle etmek ve bu talepleri geniş kitlelere mal etmek bugün elbette önemlidir. Ancak bu çabaya da bilimsel sosyalist yöntem ve perspektifler öncülük etmelidir. Örneğin "yargısız infazlara son" talebi demokratik bir talep olmasına karşın, komünistlerin soruna bakışıyla çelişmektedir. Öyle ki bu talep yanlızca yargısız infazlara karşı yönelmekte, böylece de burjuva hukuk düzeni çerçevesinde gerçekleştirilen yargılı-sorgulu cinayet ve zulümleri meşrulaştırmaktadır. Oysa komünistlerin formüle ettiği demokratik taleplerin hedefi herşeyden önce burjuva diktatörlüğünü geriletmek ve mevzi kazanmak olmalıdır. Devlet terörüne karşı öne sürülmesi ve ısrarlı bir faaliyet ile işçi sınıfına ve emekçi kesimlere taşınması, onlara mal edilmesi gereken başlıca talepleri aşağıda sunuyoruz.

Bu temel talepler etrafında gerçekleştirilecek bir teşhir faaliyeti ancak her güncel gelişmede özgülleştirilerek ve ısrarlı bir şekilde sürdürülürse başarılı olabilir. Kaldı ki devrimciler ve komünistler savunma pozisyonundan çıkıp, saldırgan bir konuma doğru yol almalıdırlar. Örneğin "İnfazlara son!" gibi pasif taleplerin yanısıra ve öncelikle "Onlarca katliamın sorumlusu Nejdet Menzir, İsmet Sezgin, Hayri Kozakçıoğlu vb. gibi katiller halka açık mahkemede yargılansın!" gibi aktif sloganlara

• Devlet terörüne, cinayetlere, katliamlara son!

• Özel tim, kontr-gerilla, siyasi polis vb. gibi cinayet odakları dağıtılsın ve halka açık mahkemelerde yargılansın!

• Kanlı operasyonlara katılan polisler, işkenceciler ve onlara emri veren devlet güçleri halka açık mahkemelerde yargılansın!

• Kürdistan'daki kirli savaş derhal durdurulsun! Savaş suçluları halka açık mahkemelerde yargılansın!

• Olağanüstü Hal kaldırılsın! Bölge Valiliği, Koruculuk Sistemi dağıtılsın!

• Sömürgeci ordu Kürdistan'dan derhal çekilsin!

• Zorunlu askerlik kalksın!

• Devrimci tutsaklar üzerindeki her türlü baskı ve keyfi uygulama kaldırılsın!

• Gözaltı süresi kısaltılsın!

• Zindanlar boşaltılsın!

ağırlık verilmelidir. Öte yandan, devrim cephesinin kullandığı dil ve kavramlar da ajitasyon ve propagandanın içeriği ile bir bütünlük oluşturmalı, her yönden burjuvazinin jargonundan, uslübundan ayrılmalıdır. Cezaevleri yerine zindan, tutuklu yerine devrimci tutsaklar, yargısız infazlar yerine katliamlar vb. gibi. Kullandığımız her sözcük devrimci tavrı somutlaştırmalı, düzen güçlerinin yüzüne bir tokat gibi patlamalıdır. Her fırsatta devletin terörist yüzünü mahkum etmek, onun iğrenç ve haksız konumuna saldırmak, tek çıkar yolun sömürü ve talan düzenine direnmek ve ona karşı örgütlenmek olduğunu vurgulamak ve emekçi sınıfların duyarlılığını arturacak her türlü gelişmeyi bir karşı propagandaya dönüştürmek komünistlerin görevidir.

Faşist sermaye devleti, devrimcilerin fiziki imhası ile diğer yandan devrimci saflarda güvensizlik yaratmak, tasfiyeci akımları güçlendirmek ve devrimci mücadeleden kaçışı hızlandırmayı da amaçlamaktadır. Kendi düşmanını içten çürütmeye çalışan burjuva düzene verilecek tek bir yanıt vardır: "Kanımızda boğulacaksınız!" Sermaye düzeni kirli silahlarla, her türlü kanlı yöntemle, terör ve vahşetle saldırarak kendi sonunu hazırlarken, komünistleri zafere götürecek tek bir silah vardır: İdeolojik sağlamlık ve örgüte, yoldaşlara bağlılık.

Devrimciler arasındaki sorunlarda şiddet uygulanmasına son!

Yaşadığımız son süreçte, devrimci kamuoyu, DS içerisinde gelişen ve ulaştığı boyutuyla Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci mücadeleleri etkileyen bazı olumsuzluklara tanık olmaktadır.

Bu olumsuzluklar bilindiği gibi, devrimciler arasında şiddetin uygulanması ve bunun sonucu olarak devrimci kanı akıtılması boyutuna vardırılmıştır. Ve ne acı ki Türkiye'de iki, Avrupa'da da bir devrimci kurşunlanarak öldürülmüştür.

DS içerisindeki DK kanadı, devrimcilerin ölümüyle sonuçlanan bu şiddet kullanımının meşru olduğunu, örgüt içi hukuk anlayışlarına sığdığını belirtmiş ve bu anlayışlarını savunur bir tutum sergilemişlerdir.

Olayların geldiği bu boyut, devrimci kamuoyunun daha fazla devrimci kanı akıtılmaması için soruna acil olarak müdahale etmesini gerektirmektedir.

Bugün de TC burjuvazisi, basın ve yayın organlarında bu durumu işçi ve emekçi kitlelere karşı devrimcilerin ve devrimci mücadelenin aleyhine bir propaganda malzemesi olarak kullanmaktadır. Burjuvazinin devrimci hareketleri kitlelerden tecrit ederek imha etmeyi planladığı ve devrimci avına çıktığı bir dönemde, devrimcilerin birbirlerini öldürmeleri düşündürücüdür. Bu durum, bugün olduğu gibi geçmişte de devrimci mücadelede büyük gedikler açarak tahribatlar yaratmış ve somut olarak TC burjuvazisine hizmet etmiştir.

DK'nın temsil ettiği DS kanadının "darbeciler" diye nitelediği DS kanadına karşı uyguladığı şiddeti meşrulaştırmaya yönelik açıklamalarının DK kanadına hiç bir faydası olmayacak ve devrimci kamuoyundaki sorumluluğunu ortadan kaldırmayacaktır.

Bizce devrimci örgütler, sorunların çözümünde barışçıl ve demokratik yöntemler uygulamalı, örgüt içi ve örgütler arası tartışma platformları sonuna kadar kullanılmalıdır.

Bizler aşağıda imzaları yazılı devrimci örgütlerin Sağmalcılar Cezaevi tutsakları olarak DK'nın temsil ettiği kanadını, uyguladığı şiddet eylemlerini durdurma, diğer kanada da aynı yöntemleri uygulamama çağrısında bulunuyoruz.

HKG, DKP, PRK (Rızgari), EKİM
tutsakları adına Burhan Kartal

Karşı devrim cezaevlerinde de yargısız infaz peşinde

"Onları size öldürtmeyeceğiz!"

Nevşehir'den 18, Bayrampaşa'dan 7, toplam 25 devrimcinin cezaevlerinden firarı ile çılgına dönen sermayenin kanlı diktatörlüğü, son üç ay boyunca cezaevlerindeki siyasal tutuklulara dizginsiz bir terör uyguladı.

Siyasi tutuklular, karşı-devrimci bu terör eşliğinde hemen tüm haklarının gaspedilip cezaevlerini 12 Eylül günlerine geri götürme girişimine yine izin vermediler. İki ayı aşkın bir süre ölümüne direnişle saldırıları geri püskürttüler. Dişe diş mücadelelerle elde ettikleri haklarını geri aldılar.

Hükümet ve cezaevi yönetimlerinin direnişlere karşı tutumu hesaplı ve uzlaşmazdı. Bir yandan siyasi polisi devreye sokarak tutuklular tekrar tekrar işkenceden geçirilerek teslim alınmaya çalışılırken, bir yandan da açlık grevlerinin uzamasına bilerek göz yumularak toplu ölümler beklendi adeta.

Kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesine ve devrimci-komünist faaliyete karşı kin ve husumetle dolu olan burjuva basın yayın araçları, her zaman olduğu gibi terörist devletin tam hizmetindeydi. Özgürlük eylemlerini örnek göstererek cezaevlerinin yol geçen hanına döndüğünü, ne içerden ve ne de dışardan denetlenemediğini propaganda ettiler. Saldırıları kışkırttılar, kana susamışlıkta hükümet ve cezaevleri yönetimlerinden geri kalmadılar.

İlerici kamuoyunun çok önemli kesimi birçok cezaevinde toplu ölümler sınırında biten açlık grevleri karşısında duyarsız kaldı.

Devrimcilerin çabaları ile birlikte, siyasi tutukluların uzun süren yıpratıcı direnişlerine en önemli destek, yine tutuklu yakınlarından geldi. O kadar ki, tutuklu anneleri, "Onları biz doğurduk, size öldürtmeyeceğiz", diyerek karşı-devrimin önüne etkin bir barikat ördüler.

*

Burjuvazi bu yeni saldırısmda da başarılı olamadı. Cezaevlerinde şimdilik bir durulma var. Şimdilik diyoruz, zira düşman amacından vazgeçmiş değil ve bir süre sonra yeniden saldıracaktır.

ABD'de eğitildiği öne sürülen uzmanların hazırlayıp tamamladığı yeni bir infaz yasasından söz ediliyor. Bir türlü gerekli sonucu vermeyen pişmanlık yasasına yeni bir çehre verileceğe benziyor. Eski şehir cezaevi türünden düpedüz tabutluk niteliğinde, yalnızca siyasi tutukluların konulacağı bölge cezaevlerinin inşa edileceği belirtiliyor. İşte tüm bu hazırlıklar açıklıkla karşı-devrimin yeni saldırısının daha kapsamlı olacağını gösteriyor. Asıl amaçlananın ne olduğunu tahmin etmek zor değil.

Yeni saldırının bir amacının tutukluların haklarını gaspetmek, işkenceye ve zulme başvurarak onları teslim almak olduğu açıktır. Nedir ki düşman bunun öyle kolay olmayacağını da biliyor.

Öte yandan karşı-devrim günümüzde dışarda olduğu gibi içerdeki devrimcilere dönük olarak da yargısız infaz peşindedir. Hitlervari bir ruhla cezaevlerini bölge cezaevleri adı altında birer toplama ve imha kampına çevirmekteki amacı da budur. Devrimci tutsakları diri diri tabutluklara gömüp yavaş yavaş ölmelerini beklemeyi dahi yeterli görmüyor, anında infazı planlıyor. Dış güvenlikten görevli silahlı elemanlarının yanısıra iç güvenlik elemanlarını da silahlandırma amaçlı yasal değişiklik hazırlığı tam da bu planın parçasıdır.

Burjuvaziyi yalnızca devrimcilerin değil, fakat kendine muhalif her sıradan insanın yaşama hakkını dahi ortadan kaldıran bu saldırısında cesaretlendiren, öncelikle, büyük ölçüde devrimci hareketin güçsüzlük, zayıflık ve etkisizliğinin sonucu olan kitlelerin duyarsızlığı ve tepkisizliğidir. O bu duyarsızlık ve tepkisizlikten çok iyi yararlanıyor. Dahası da onu dizginsiz terör ve imha girişimlerinin meşruyetinin örtüsü olarak kullanıyor. Çıplak zora başvurarak, korku yayarak, bilinçsiz kitleleri yanma çekmek, kendi kitle temeli haline getirmek ve bunu pekiştirmek istiyor.

Karşı devrimin cezaevindeki devrimcilere dönüp saldırılarına ABD'nin Vietnam'da, Hitler'in Almanya'da yaptığı gibi cezaevlerini birer toplama ve imha kampına çevirme plan ve girişimlerine sessiz kalınmamalıdır. İşçi ve emekçi yığınlar içinde cezaevlerine ilişkin duyarsızlık ve tepkisizliğin kırılması için yoğun ve etkin bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütülmeli, kitleler harekete geçirilmeli, olası direnişlere anlamlı destekler sunulmalıdır.

Tutuklu anaların "Onları biz doğurduk, sizlere öldürtmeyeceğiz!" şeklindeki sözleri, hepimiz için saldırılara karşı anlamlı bir mücadele ve destek çağrısı olmalıdır.

Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı kazanma mücadelesi devam ediyor

Devlet güdümlü sendikaya hayır!

Çalışma ve yaşam koşulları pek çok bakımdan işçi sınıfınkiyle benzer özellikler taşıyan kamu emekçileri son üç yıldır ekonomik ve demokratik hakları için yoğun bir mücadele yürütüyorlar.

İlk kez güçlü ve yaygın biçimde '90 yılındaki Temmuz eylemliliği ile seslerini duyuran kamu emekçilerinin bu mücadelesinin en önemli talebi grevli toplu sözleşmeli sendika hakkıdır. Mücadele hala grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma mücadelesi olarak sürmektedir.

Kamu emekçilerinin bu talep ekseninde sürdürdükleri mücadelede sağlık emekçileri özel ve ayırdedici bir konuma sahiptir. Bu bir yakıştırma değil fakat devlete ve yanısıra da:

- Devlete ve hükümetlerin kamu emekçilerine dönük politika ve uygulamalarına karşı kararlı ve uzlaşmaz bir mücadeleden uzak duran;
- Özelde sağlık emekçilerini, genelde de kamu emekçilerini ekonomik ve demokratik hakları için böylesi bir mücadeleye kanalize etmek yerine, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı başta gelmek üzere herşeyi işbaşındaki hükümetlerin yasalarda yapacakları değişiklerden bekleyen;
- Bu anlayışın sonucu olarak kitleyi eylemsizliğe mahkum etmeye çalışan;
- Grevli toplu sözleşmeli sendika yerine adeta „dernek" ya da „oda" türü bir örgüt hedefiyle yetinen;
- Başta grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma mücadelesi olmak üzere, ekonomik ve demokratik hakları için kararlıca öne atılıp, örgütüne sahip çıkan bilinçli ve mücadeleci bir kitle yerine kof bir kitleselliği esas alan ve kitle kuyrukçuluğunu çizgi halinde savunan;
- Kürt sorunu başta olmak üzere toplumsal siyasal sorunlara ilgi göstermek bir yana, tartışılmasına dahi tahammül göstermeyen;
- Mücadeleci birlikler yerine, ilkesiz ve işlevsiz ittifaklar tercih eden;
- Ve nihayet, yönetimde olmayı amaç olarak gören ve yönetime gelmek için her yolu mübah sayan TBKP, SP (İP) ve DY'nin temsil ettiği renksiz, reformist politika ve pratiklere karşı sert, kararlı ve tutarlı devrimci politika ve pratik sayesinde kazanılmış bir konumdur.

Sağlık emekçileri ve Tüm Sağlık-Sen'in özellikle bir dönem için ('92 yılındaki Genel Kurul öncesi dönem) kamu emekçilerinin öncü kolu olarak görülmesini sağlayan mücadelenin asıl yürütücüleri, başta örgütümüzün sağlık emekçileri içindeki kadroları ve taraftarları olmak üzere sözkonusu dönemde onlarla ittifak halinde olan devrimci güçlerdi.

Ne var ki ve ne yazık ki, bu süreç '92 yılındaki Genel Kurul'da kesintiye uğradı. Genel Kurul'dan reformist politika ve pratiğin savunucularının ağırlıkta olduğu bir yeni yönetim çıktı. Hiç kuşkusuz bunda bizim yetersizlik ve zaaflarımızın payı vardı. Fakat yanısıra, PKK'nın ilkeden yoksun pragmatik tutumu ile "yönetimde olalım da kiminle olursa olsun" mantığıyla hareket eden bir dönemki müttefiklerimizin bize karşı reformistlerle işbirliği yapması da bunda büyük bir rol oynadı.

Genel Kurul sonrası dönem hem Tüm Sağlık-Sen ve hem de grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma mücadelesi açısından bir yeni dönem oldu. Bir gerileme ile kendisini ifade etti. Genel Kurulla işbaşına gelen yeni yönetim o güne dek mücadeleciliğiyle karakterize olmuş sağlık emekçilerinin "Toplusözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" şiarı doğrultusunda kararlı bir mücadeleye seferber etmek ve sendikayı fiili bir durum haline getirmek yerine, bu hakkı işbaşındaki hükümetin SHP kanadından bekleyen bir politika izledi. Bu aynı politikayı savunup uygulayan diğer kimi kamu sendikalarıyla kötü bir uyum içine girerek, kitleyi -dipten gelen basıncın önünü alan kimi eylemlilikler bir yana bırakılırsa- genelde eylemsizliğe mahkum etti. Böylece sağlık emekçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma mücadelesinde kamu emekçilerinin öncü kolu olma imajını da zedeledi. Zedelemeye de devam ediyor.

Tüm Sağlık-Sen günümüzde yeni bir genel kurulun öngünlerini yaşıyor. Bu bizim için bir fırsattır. Geçmiş hatalarımızdan gerekli dersleri çıkararak, gecikmeksizin sendika hakkını kazanma mücadelesini zaafa uğratan sürece müdahale etmek üzere işe koyulmalıyız.

Yapılması gereken derhal sendikanın kitlesine gitmektir. Birimler temelinde kitleyi kuşatıcı bir

propaganda ve bilinçlendirme faaliyeti örgütlemektir. Yorulmaksızın ve yılmaksızın sağlık emekçilerine, grevli toplusözleşmeli sendika hakkının devletten ve hükümetten beklenemeyeceğini, tam tersine, sendikayı kazanmanın devlete ve hükümete karşı kararlı ve dişe diş bir mücadeleden geçtiğini anlatmalıyız. Bunu bu mücadelenin engeli olan kamu sendikalarına egemen uzlaşmacı-reformist politika ve pratiklerin somut teşhiri ile birleştirmeliyiz.

Yönetime gelmek bizim için kuşkusuz kendi başına bir amaç değildir. Ne ki, bu bizde yönetime gelmek konusunda bir kayıtsızlığa, bir tür tarafsızlığa da yol açmamalıdır. Tutarlı bir devrimci politikanın kamu sendikalarına egemen olması, aynı anlama gelmek üzere böylesi bir politikanın savunucularının yönetime gelmesi anlaşılır bir şeydir ve yönetimi ele geçirmek de görevdir.

Kaldı ki grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma mücadelesinin asıl yürütücüleri olmanın ve sağlık emekçilerini bu mücadelenin öncü kolu olarak görülmesinin onuru, öncelikle bize aittir. Dolayısıyla yönetime talip olmak hakkımızdır.

İlkesiz ve işlevsiz bir birleşme olmamak koşuluyla, reformist politika ve pratiğin mensuplarını teşhir ve yönetimden tecrit çabasında birleşilebilecek tüm devrimci güçlerle birleşmek ve yönetimi onlarla paylaşmayı arzulamak, gözetilmesi gereken bir diğer husus olmalıdır.

Hem aşağıdan ve hem de yukardan kuşatıcı bir çaba sergileyebilirsek eğer, hiç değilse sağlık emekçileri bünyesinde grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma ve giderek daha ileri hedefler için mücadele için yeni bir dönemin yolunu açabiliriz.

Öyleyse görev başına!

Tüm Sağlık-Sen Genel Kurulları

Tüm Sağlık-Sen'in tüzüğüne göre kurucular ve delegelerle yapmış olduğu 1. Olağan Genel Kurulu'ndan yaklaşık 1,5 yıl sonra sendikanın İstanbul şubeleri de Nisan ayının başından itibaren birinci olağan genel kurullarını yaparak genel kurul süreçlerini tamamladılar.

Ancak gerek temsilci gerekse delege seçimlerinde, Genel Merkez tarafından tüzüğün anti-demokratik maddelerine göre seçimlerin yapılması hükmünün dayatılması ve bunun da bir genelge ile birimlere, temsilciliklere ve şubelere bildirilmesi, bir çok üyenin tepkisine neden oldu.

Şube genel kurullarına ve genel merkez genel kuruluna yönelik delege dengesi gözetilerek, taban inisiyatifinin seçimlere yansıması engelenerek yakalaşık 5 bin üyenin seçme seçilme hakları ellerinden alındı. Şube yönetimleri ve genel merkez yönetiminin ele geçirilmesi amacıyla gerçekleştirilen ve başarıya ulaşabilmek için her türlü ilkesiz ittifakların uygulandığı bu süreç Tüm Sağlık-Sen'in sendika içi demokrasisinde önemli gedikler açtı.

Biz Sosyalist Sağlık Çalışanları olarak temsilci ve delege seçimlerinde uygulanmak istenen bu yöntemin tehlikeli olduğunu, bürokratik sendika aygıtlarının uzlaşmacı politikalarının boşa çıkarılmasının tek yolunun, tabanın ekonomik, demokratik, politik talepleri doğrultusunda devrimci bir tarzda örgütlenerek, inisiyatifinin demokratik bir şekilde organlara yansımasından geçeceğini değişik platformlarda anlattık, tartıştık. Tehlikeli ve ilkesiz birlikteliklerin, ittifakların düzene hizmet olacağını ifade etmeye çalıştık.

Bu nedenle şube seçimleri öncesi Sosyalist Sağlık Çalışanları olarak çıkardığımız "Bürokratik aygıtlar değil, sermaye düzenine karşı dişe diş bir mücadele örgütleyen sendikal örgütlülük" bildirisiyle genel ilkelerimizi koyduk. Bu ilkeler doğrultusunda samimi olan tüm sağlık çalışanı, grup ve çevrelerle birlikte davranmayı önemli gördüğümüzü belirterek çalışmalarımızı bu doğrultuda yürütmeye başladık.

Ancak bazı reformist çevreler tarafından sendika içinde Sosyalist Sağlık Çalışanları'nın tasfiye edilmesi için anti-popaganda yürütüldü. Bunda başarılı olamadıklarını gören bu iflah olmazlar, tabanın çok hassas olduğu bir konuda kişisel karalamalarla amaçlarına ulaşmaya çalıştılar. Kürt sorunu gibi önemli bir konuda siyasal düşüncelerimizi bilmelerine rağmen özellikle Bakırköy Şubesi'nde yönetimi alamayacaklarını anladıkları andan itibaren, yönetime aday olan insanların kişisel kimliklerini ön plana çıkartarak, "yönetime Kürtleri seçmeyin" propagandasıyla, kitlenin geri bilincine hitap etmeyi seçtiler. Ancak üyeler bu son derece kirli propagandayı boşa çıkararak bu iflah olmazlara gereken dersi verdi. Genel Kurul'da "Düzen içi çözümlere hayır!" diyen sosyalistleri destekledi.

Sonuç olarak, biz Sosyalist Sağlık Çalışanları

(Devamı s.11'de)

Felaketzedeler yine sahipsiz kaldı

Hekimpaşa çöplüğünde şov sonrası

Kapitalizm insanlığa kan ve gözyaşından başka bir şey vermiyor. Bu kahrolası düzeni, "barbarlık düzeni" olarak tanımlamak bile kimi zaman tanığı olduğumuz olaylarla karşılaştırıldığında oldukça hafif bir niteleme olabiliyor.

Doğrusu Ümraniye'deki çöp faciasının birinci dereceden tanığı Hekimbaşı felaketzedelerine gitmek üzere hazırlanırken pek olumlu bir manzara ile karşılaşmaycağımı zaten düşünüyordum. Ancak yaşamları boyunca devletten itilip kakılma, dayak ve karakoldan başka bir şey görmemiş bu yoksul insanların ölülerini ve acılarını ahlatırlarkenki arılığı ve dürüstlüğü ile karşılaştığımda, çöp dağının karşısına geçip binlerce kez haykırmak istedim: "Kakrlsun kapitalizm!" Ve bir kez daha bu yeryüzündeki burjuvaların ne utanmaz hırsızlar ve de ne vahşi barbarlar olduklarını anımsadım.

Hekimbaşı'nı ziyaretim çöp dağının patlamasından yaklaşık üç hafta sonra gerçekleşti. Bir caminin önündeki alanda kurulmuş 20 kadar ufak Kızılay çadırının önüne geldiğimde halkla nasıl iletişim kurabileceğimi düşünüyordum. Yaşlı bir kadının beni belediye görevlisi sanıp, "Beni o yıkık eve gönderemezsin" diyerek üzerime çullanması ile derdimi anlatabildim. Devletin adamı olmadığım anlaşılınca çadırlardan birine nazikçe davet edildim. Yere konan bir sigara paketi ve bir demlik çay, konuklarına verebilecekleri yegane zenginlikleriydi.

Havada keskin bir gaz kokusu mevcuttu. İnsanın başını ağrıtan, midesini altüst eden bir kokuydu bu... Karşı taraftaki muazzam çöp dağından dumanlar tütüyordu. Patlamaya hazır kapkara bir bombaydı sanki karşımdaki...

Felaketzedeler, "çöp faciası"nın ardından başlarını sokacak bir dam ve yiyecek birşeyler bulmanın mücadelesini veriyorlardı. Nitekim Kızılay'dan verilen, çadır sakinlerinin deyimiyle, "yenilmeyecek denli kötü", tayın kesilecekti. Üstelik Kızılay çadırları da toplamak niyetindeydi. Nasıl olsa şov gerçekleşmiş, "devletin sıcak yüzü" tüm TV kanallarından gösterilmemiş miydi? Artık yarısı yıkılmış çöp dağının içindeki kondularına geri dönebilirlerdi. İtiraz edenler için ise yanıt çoktan hazırdı. "İstanbul'a gelmeseydin. Kim sana buraya göç et dedi?"

Halk bu bölgeye 1986-87 yılları arasında yerleşmiş, Kondularını inşa ettikleri sırada belediye görevlileri görmezlikten gelmiş. Hatta sırtları bile sıvazlanmış. Çünkü o dönem seçim dönemi imiş. O yıllarda çöplük, evlerini kurdukları alandan yaklaşık 1,5 km. ötedeymiş. Daha sonra büyüye büyüye evlerinin kıyısına dek ulaşmış. Mahalle halkı defalarca şikayet üzerine şikayette bulunmuş. Ancak bir değişiklik olmamış.

Konuşmamız esnasında karşımda oturanlardan biri ekliyor: "Belediye eğer karayolu kenarına yaptığı yolu daha da uzatsaydı, sorun çözülecekti". Başka bir deyişle mahalle baraj duvarı şekilnde inşa edilmiş bir duvarın böylesi bir felekati önleyeceğini iddia ediyor. Bu ise burjuvalar için bir kaç milyarlık bir harcama demek oluyor.

Bir başkası devam ediyor: "Bizim evlerimiz kaçakmış. Oysa biz vergilerimizi sürekli ödüyoruz. Karşıdaki cezaevi inşaatı da kaçak... Onu oraya inşa ettiren de devletin kendisidir." Böylece çöp dağının karşı kenarıda yükselen inşaat halindeki kocaman binanın cezaevi olduğunu da öğrenmiş oluyorum.

Çadırda benimle konuşanlardan bir kısmı o gün patlama olayına tanık olmuş. Komşuları, arkadaşları gözlerinin önünde can vermiş. Biri halıyı silkeleyen bir kadının nasıl bir dakika içerisinde yok olduğunu sesi titreyerek anlatıyor. iden canlar gitmiş, ama bu felekatten canlı kurtulanlar için yaşamak çok daha zorlaşmış.

Ardından başlayan "kurtarma çalışmaları" halka patlama sonrası inen ikinci büyük darbe olmuş. "Kurtarma" adına greyderler kaza bölgesine sokulmuş. Çöplerin altında kalan sağ insanlar, greyderlerin dişli kepçeleri ile parçalanmışlar. Üstelik şu karşımda oturan insanların gözleri önünde... Annesinin memesinden greyderin kocaman kepçesiyle sökülen bebek yolda ölmüş. Kepçe, gebe kadını boynundan yakalamış... Çadırdakiler devam ediyorlar; "karnı gözlerimizin

önünde patladı." Dinledikçe tüylerim diken diken oluyor ve düşünüyorum. Sanki devlet patlamadan sonra buraya sağ kalanları da makinalarıyla katletmeye gelmiş.

En büyük yardımı çevredeki işçi ve emekçilerden gördüklerini belirtiyorlar ve ekliyorlar: "En az değer verdiğimiz insanlar, bize en çok yardımı yapanlar oldu." Burjuva partilerinin önderleri ve diğer devlet adamları sanki televizyon çekimleri için gelmişler. Onlarca gazeteci uğramış mekanlarına... Hepsi sorular sorup dertlerini dinlemişler. Biri soruyor: "Biz gazete almıyoruz. Gerçekten söylediklerimiz gazetelerde çıkıyor mu?" Televizyonda ise hiç bir programda kendileriyle ilgili söylediklerine yer verilmemiş.

Ötede bir polis minübüsü ve bir gezici poliklinik bulunuyor. Doktorlar ve hemşireler saat 11.00'de gelip 15.00'de gidiyorlarmış. Doğru dürüst muayene yapılmıyormuş. Dahası bir de doktor ve hemşirelerin hakaretlerini dinlemek zorunda kalıyorlarmış. Yazılan reçetedeki ilaçları alacak paraları olmadığı için halk polikliniğe gitmekten vazgeçmiş.

Devlet ölüsü olan evlerin aile reisine 5 milyon TL yardım vermeyi vaadetmiş. İnsanan aklına bir an bu paranın burjuvaların bir gecelik eğelence parası olduğu geliveriyor. Evden çıkan ölü sayısına bakılınadan bu miktar sabit olarak tespit edilmiş. Başka bir deyişle on tane ölüsü olanın da alacağı para aynı olacakmış. Evi yıkılıp da ailesinden hiç bir ölüsü olmayana ise herhangi bir yardımda bulunulmuyormuş. Üstelik dahası da var... Bu parayı alabilmek için Kaymakamlığa kimlik ile başvurmak gerekli imiş. Kimliği çöpün altında kalanlar ise bu parayı alamamışlar.

1986'dan beri burada yerleşen bu insanların bir kısmı Anadolu'nun çeşitli yerilerinden gelmiş, bir kısmı ise İstanbullu imiş. Kendi anlatımlarıyla, İstanbullu olarak olarak belirtilenlerin ataları Balkanlar'dan yüz yıl kadar önce gelmiş. İstanbul'da bilinen adları ise "çingene" olmuş. Şurada burada çiçek satarak, seyyar satıcılık yaparak belediye zabıtası vb. ile hergün cebelleşerek geçimlerini sağlamaya çalışıyorlarmış. Devlet görevlileri ise verdikleri 20 atek köhnemiş çadıra "çingeneler'in yerleşmesini istememişler. "Çingene" olmayanları uyarmışlar: "Aranızda esmer vatandaşlar var. Oları çadırlardan çıkartın." Yüzüme bakarak soruyorlar: "Hangimiz esmer değiliz ki?" Kürdü çingenesi birbirine karışmış. Birlikte aç kalmışlar, birlikte üşümüşler ve şimdi de kaderleri ortak olmuş. Kısacası bir kaç milyarlık bir harcamadan tasarruf adına çocuklarını kaybeden yoksul halk bir de burjuvaların bürokratlarının küstahlıklarına katlanmak zorunda kalıyor.

Sohbet sırasında orta yaşlı olanı, "Kıbrıs'ta savaşa gittiğimde boynuma çiçek asmışlardı. Şimdi benim bu ülkede değerim nedir?", diye soruyor.

Kapitalistlerin dünyasında, nasıl olsa çalışacak milyonlarca farklı kol varken, insanın değeri yoktur. Ama burjuvaları tahtlarında bu dünyanın sahibiymişcesine oturtan, yine bu aynı milyonlarca koldur. Kendi açlıkları pahasına onların midelerini dolduran, çıplaklıkları pahasına sırtlarına kürk mantoları giydiren yine milyonlarca ücretli değil midir? O halde kaybedilecek olan çocukların hastalıktan, sefaletten ölmesini seyretmekten başka nedir? Oysa kazanılmayı bekleyen koskoca bir dünya var. Bunun için o en güçlü silahı kuşanmak gerekiyor. İşçilerin, emekçilerin birbirine kenetlenmiş kollarından, örgütlü gücünden daha büyük hangi silah var?

Elif DENİZ

Tüm Sağlık-Sen Genel...

(Baştarafı s.9'da)

her türlü ilkesizlikten uzak, devrimci sınıf sendikası taleplerini sermaye düzenine karşı örgütlenmeyi hedefleyen, işçi sınıfı ile kamu emekçilerinin mücadele birliğininin yaratılması doğrultusunda ve ulusların kendi kaderlerini tayin ilkesinden hareketle halkların kardeşliği şiarının her alanda savunulması ve somuta indirgenmesinde sağlık emekçilerine önemli görevler düştüğünün bilincindeyiz. Örgütlülüğümüz bu temeller üzerinde yükseltilerek tavanın belirlenmesinde işyeri örgütlülüğünün bilinçli inisiyatifi temel olmalıdır.

Reformizmin, uzlaşmacılığın, teslimiyetin ve düzen içi çözüm yöntemlerinin boşa çıkarılmasının tek yolu sınıf sendikacılığı ilkesinin devrimci bir tarzda komünistler tarafından somuta indirgenmesinden geçer. Bu nedenle sosyalistler sendika yönetimine diyoruz.

E. SEZER

Derby Jilet ve Lastik Fabrikası'nın jilet bölümünde çalışan işçilerinden 27'sinin atılması üzerine Derby işçileri kararlı ve coşkulu bir biçimde direnişe geçtiler. Ancak sendika ağalarının uzlaşmacı ve teslimiyetçi tutumları karşısında aynı kararlılık gösterilemedi ve direniş sürdürelemedi. Topkapı Bölge Örgütümüzün imzasını taşıyan aşağıdaki bildiri direnişin ardından 21 Mayıs'ta elden Derby Jilet ve Lastik'teki işçilere dağıtıldı.

Tek yol direniştir!

Derby İşçileri!

Sermayenin yeni bir saldırısı ile yüzyüze kaldınız. Bir grup arkadaşınıza, tensikatların malum gerekçeleri ileri sürülerek çıkış verildi. Burjuvazi her fırsatta üstünüze çullanıyor ve kendi cephesini sıkı, sağlam ve örgütlü tutuyor.

Ya senin cephendeki durum nedir?

İşverenin saldırısı karşısında, birkaç sınıf bilinçli arkadaşınız dışında, kararlı ve istikrarlı bir direniş tutumu göstermediniz. İşveren çıkış verince, sendika „önce emekliliği gelenler ve isteyenlerden başlansın" dedi. Sen ise „eski işçiler kalsın yeni işçiler gitsin" dedin. İyi ama, burada bir bit yeniği yok mudur? İşveren kendi sınıf çıkarlarını gözetti. Sendika ağaları ise bildik uzlaşma ve teslimiyet rollerini yerine getirdi. Peki ama, ya siz? Önerdiğiniz çözüm yoluyla ve sergilemiş olduğunuz belirsizlik ve kararsızlıkla siz neyi, kimin çıkarlarını savunmuş oldunuz?

İşçiler!

Bu kavga, sınıf kavgasıdır. Sermaye düzeni tensikatlarla sizi yıldırmak, susturmak ve sefalet ücretine mahkum etmek istiyor. Tensikatlar burjuvazinin ekonomik olduğu kadar politik amaçlı bilinçli bir saldırısıdır. Başında sallanan demoklesin kılıcıdır. Sınıf çıkarların sana, başında asılı duran bu tehdite karşı uzlaşmaz, boyun eğmez bir direnişi emretmektedir. Görevin „eski" arkadaşlarından öte, tüm sınıfının çıkarlarını savunmak ve korumaktır. Nasıl ki, burjuvazi sana her cepheden ve koldan, örgütlü bir tarzda saldırmaktadır, sen de bu topyekün saldırıyı ancak örgütlü birliğinle, topyekün direnişinle geri püskürtebilirsin. Burjuvazinin saldırısına karşı birleşik bir sınıf olarak dikilmek yerine, „yeni" işçileri kurban vermeyi düşünmek ve önermek yarın sıranın sana gelmesini önlemeyecektir. Aksine kapın daha çabuk çalınacaktır. Ara, geçici, kıyıcık çözümler yalnızca burjuvazinin cesaret alarak daha pervasızca saldırmasına yol açmaktadır. Zira sermaye işçinin alınteriyle, emeğiyle, kanıyla, canıyla beslenir. Sen verdikçe daha fazlasını isteyecektir.

Arkadaş, çıkarlarını önce kendin savunacak ve koruyacaksın. Çıkarlarına ve haklarına sahip çıkmayıp, sendika bürokratlarına havale edersen sonucuna da katlanacaksın. Servet Baykan ve onun gibiler, sol gösterip sağ vuran bu yeni tip bürokratlar, senin mücadelenin önündeki yeni engellerdir. „İşçi sınıfı birleşik bir direnişi örgütlemeden, sizin tensikata karşı girişeceğiniz bir direnişin başarı şansı yoktur" diyerek, gerçekte teslimiyet öneren böylelerine güvenmeyin. Temsil yetkisi vermeyin. Birleşik direnişe giden yolu fabrikanızdaki direnişlerle döşeyin. Kendi görevleriniz ve sorumluluklarınıza sahip çıkmamanızı, sendikanın kaçak güreşmesiyle izah yoluna da gitmeyin. Sendika sana sahip çıkmıyorsa, sen kendine sahip çık, taban örgütlenmeni sağla ve sağlam tut. Direnişini kendi öz gücünle örgütle!

Lastik işçileri!

Jiletteki tensikat işin başlangıcıdır. Jiletteki tensikat bildiriminden bir gün önce, başta Vahdettin Karabay olmak üzere Genel Merkez şürekasının işveren tarafından fabrikaya çağrılması ve sendikanın tensikata "görmedim, duymadım, bilmiyorum" havasında yaklaşması, bunların kimin sofrasında kaşık salladığını göstermektedir.

Sıra sizdedir. Jiletteki tensikat işverenin bir bakıma havayı yoklamasıdır. Ve kurt kokuyu almıştır. Ama henüz çok geç değildir. Burjuvaziyi dize getirmek mümkündür. Birleşik, örgütlü, kararlı ve militan bir direniş çizgisi bunu olanaklı kılabilir. Sıra size gelmeden, iyi bir karşılama

töreni hazırlayın. Mücadelenizi sendika bürokratlarına ve teslimiyetçi temsilcinize teslim etmeyin, onlara güvenmeyin. Sıkı bir taban örgütlenmesine girişin. Fabrika komitesini direniş komitesine dönüştürün ve jiletle birleştirin. Sınıf birliği ve dayanışması önündeki engelleri yıkın! Genel grev-genel direniş şiarını yükseltin! Ücretli kölelik düzenine, burjuvaziye ve onun terörist devletine karşı tek çıkış yolun birleşik-politik-militan bir mücadeledir.

- İşgüvencesi, işsizlik sigortası, taşeronlaştırmanın kaldırılması ve çalışma hakkı için
- Tüm çalışanların grevli toplusözleşmeli sendika hakkı için
- 35 saatlik çalışma haftası için
- Sınırsız örgütlenme özgürlüğü, dayanışma grevi ve genel grev hakkı için
- Kürdistan'daki kirli savaşa ve devlet terörüne dur demek için...

fabrikanı düşmana geçit vermeyen bir direniş kalesine dönüştür!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni! Yaşasın Sosyalizm!

EKİM
Topkapı Bölge Örgütü

EKİM İstanbul İl Komitesi imzalı aşağıdaki bildiri, Otomobil-İş ile Maden-İş sendikalarının birleşme toplantısına katılan temsilcilere ve bu işkolunda çalışan işçilere yönelik olarak kaleme alındı. özkonusu toplantıya katılan Topkapı temsilciler grubu ile Cam Ambalaj direnişindeki bir grup işçiye dağıtıldı. Bilindiği gibi genel beklentinin tersine bu iki sendika arasında birleşme, Maden-İş Kongresi'nde yeterli çoğunluk destek vermeyince şimdilik gerçekleşmedi.

İşçi sınıfının militan-politik birliği için ileri!

İşçi arkadaş!

Otomobil-İş ile DİSK Maden-İş birleşerek Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nı oluşturmuştur.

Türkiye işçi sınıfının kendi bağımsız politik örgütünden yoksunluğu, sendikal alanda ise örgütlülük içinde örgütsüzlüğü en çıplak gerçekliğidir. Bu gerçek aynı zamanda sınıf mücadelesinin en büyük handikapını oluşturmaktadır. Bu handikapı parçalayacak yegane yol, sınıfın örgütlü-politik birliğinden geçmektedir. İşçi sınıfının mücadele birliği yolunda atılan her adım, sarfedilen her çaba paha biçilmez değerdedir. Ona omuz vermek bir sınıf sorumluluğudur.

Ancak sınıfın birliği herşeyden önce uzlaşmaz, kararlı ve militan bir mücadeleyi anlatmalıdır. Etkin ve dize getirici bir mücadelenin olmazsa olmaz silahı örgüttür. Ne var ki, örgüt birliğinin mücadele birliğini sağlamaya yeterli olmadığının en açık kanıtı sendikalısıyla, sendikasızıyla işçi sınıfının içinde bulunduğu örgütsüzlük, parçalanmışlık ve dağınıklıktır.

Mücadelenin ve örgütlenmenin özü, hangi zeminde ve hangi ilkeler üzerinde yükseldiği sorununda yatmaktadır. Mücadelenin yönü, üzerinde yükseldiği zemin, aynı zamanda senin örgütlenmenin üzerinde yükseleceği ilkelere de işaret etmektedir."Proletarya ya devrimcidir, ya da hiçtir." İşçi sınıfının yüce önderi ve baş öğretmeni Karl Marks'ın bu sözleri sana mücadelenin ve örgütlenmenin yegane zeminini, birliğin gerçek harcını belirtmektedir. Devrimci ilkeler üzerinde yükselmeyen bir birlik ve etle-kemikle, dişle-tırnakla yaratılıp savunulmayan bir örgütlenme, kendini ve amacını

nasıl tanımlarsa tanımlasın işçi sınıfının tarihsel-sosyal-siyasal çıkarlarına hizmet vermez, veremez!

İşçi arkadaş,

Sermaye ve onun devleti tarafından sistemli bir baskı ve terör ile kuşatılmış durumdasın. Mücadelen yükseldikçe, toplumsal emek cephesinden yankılanan sesler güçlendikçe, burjuvazi artık aşınan geleneksel politika ve aygıtlarla gelişmeleri dizginleyemez olur. Mücadele ve örgütlenme isteği yaygınlaşıp güçlendikçe devreye "denge" politika ve araçlarını sokar. Denge sınıflar arasında "sosyal uzlaşma ve barış"ı tanımlamaktadır. Gerçekte ise burjuva diktatörlüğü vardır, işçiye, emekçiye, gençliğe ve Kürt halkına dizginsiz bir terör kusan faşizm vardır. Toplumsal barış, uzlaşma vs. işçi ve emekçilere yutturulan bir dolmadır. Burjuvazi en küçük hak mücadelene sermaye devletinin azgın şiddetiyle çullanırken, bir yandan da sana sukuneti, sabrı önermektedir.

Burjuvazinin ve devletin en büyük tahamülsüzlüğü senin çıkarların etrafında örgütlenmendir. Tensikatlar, taşeronlaştırma, kapsamdışı personel, sözleşmeli personel vb. gibi uygulamalar seni bölmeye, örgütsüzleştirmeye yönelik saldırılardır. Burjuvazi bir yandan örgütlülüğüne ve sınıf birliğine böylesine pervasız saldırırken, tam da bu ortamda sınıfın gündemine DİSK'i sokmuştur. DİSK ile birlikte ise sınıf sendikacılığı yerine „sosyal uzlaşma ve sosyal barış"çı „çağdaş" sendikal anlayışı... DİSK bugün yönetim yapısıyla, sendikacılık anlayışıyla, örgütlenme ilkeleriyle düzen içi sendikacılığın yalnızca yeni bir tabelasıdır. Düzenin politik manevralarının yeni bir alanıdır. Sınıfın mücadele ve örgütlenmesinin politik bir kimlik kazanarak düzen dışı bir mecraya akışının önüne çekilmeye çalışılan bir barikattır. Gerici-devletçi Türk-İş ile "çağdaş" dengeci DİSK arasında yalnızca bir ton farkı vardır. Bunların mücadelesi burjuvaziye ve onun çürümüş, kokuşmuş devletine karşı değil, birbirine karşı koltuk ve kelle örgütleme davasıdır. Kaldı ki DİSK bugün tabandan yoksundur. Tavanıyla ise, dünün sözde devrimcilerinin, bugünün işverenlerinin ve kaşarlanmış bürokratlarının yuvalandığı bir çıkar öbeğidir. Bugün sana öncülüğe soyunan bu mücadele kaçkınlarının uysalca 12 Eylül'e teslim oluşları ve ihanetleri hiç bir işçinin belleğinden silinmemelidir!

Öncü işçiler!

Sınıfın umudunu, onun geleceğini ve mücadelesinin yönünü DİSK'e bağlamak ağır bir sorumluluktur. Sınıf birliği şu ya da bu sendikanın tabelasının altına toplanmakla sağlanamaz. Hiç bir sınıf savaşçısı bu tuzağa düşmemelidir. İşçi sınıfının önündeki en büyük, o ölçüde de zorlu görevi sınıfın mücadele birliğini her alanda kurmak, güçlendirmek ve sürekli kılmaktır. Sınıf birliğine giden yol, sınıfın öncü politik kurmayının yaratılmasından geçmektedir. Bu görevin başarısı sınıfının kurtuluş mücadelesine gönül vermene, baş koymana sıkı sıkıya bağlıdır. Aynı şekilde, sınıf sendikacılığı ilkeleri üzerinde yükselen ve mücadeleci bir taban örgütlülüğüne dayanan sağlam bir birliğin ve gerçek bir devrimci sendikal örgütlenmenin yolu da bu kavgadan geçmektedir.

Militan, uzlaşmaz, samimi sınıf savaşçılarının omuzlamak zorunluluğu ve sorumluluğu ile yüzyüze olduğu görev, sınıfın kendi bağımsız politik örgütünü, öncü sınıf partisini yaratmaktır. Mücadeleyi sendikal- ekonomik rotadan çıkartıp devrim ve sosyalizm yürüyüşüne yöneltmektir. Bu sorumluluk başkalarından önce senin ve tüm sınıf bilinçli işçilerin omuzundadır.

Parti ve devrim davası için görev başına!
Kahrolsun sarı sendikacılık! Yaşasın sınıf sendikacılığı!
Sendika bürokratları defolsun! Sendikalar bizimdir!
Yaşasın sınıfın militan-politik birliği!
Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın sosyalizm!

EKİM
İstanbul İl Komitesi

Adana Sümerbank'ta direniş

18 Mayıs '93 günü Adana Sümerbank Pamuklu Sanayi Müessesesi İplik ve Bez Fabrikasında 7.00-15.00 vardiyasında çalışan yaklaşık 200 civarında işçi ödenmeyen maaşlarının kendilerine verilmesi istemiyle işyerlerini terketmeyeceklerini açıkladılar. Öte yandan direnişe 200 civarında gündüz işçisi de katıldı. Bu işyerinde Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikasına üye yaklaşık 1200 işçi çalışmaktadır.

İşçiler baştemsilci Ahmet Tura'dan, Sendika Başkanı Musa Uygun ile Sekreter Mustafa Işıl'ın fabrikaya çağrılmasını ve gazetelere haber verilmesini istediler. Sekreter geldiğinde Başkanın İzmir'de Başkanlar Kurulu toplantısında olduğu söylendi. Çağrılan gazetecilerin de Müessese Müdürünün emriyle kovulduğunu öğrendik.

Toplusözleşme dönemi boyunca işçiler, Sümerbank'ın zarar ettiği, kapanacağı, satılacağı türünden tehditlerle karşılaşmışlardı. Toplusözleşmeden doğan farkların ve maaşlarının vaadedilen günlerde ödenmemesi, işçilerde Mayıs ayı içinde verilmesi gereken ikramiyelerin de ödenmeyeceği endişesini yarattı. Tüm bu nedenlerle tepkiler daha da yoğunlaştı.

İşçiler işyeri baştemsilciliğinin önünde başlattıkları eylemlerini fabrika müdürlüğünün önüne gelerek sürdürdüler. Baştemsilci ve sekreter, fabrika müdürü ile görüşme yaparak maaşların Perşembe günü ödeneceğini bildirdi. İşçilerin çeşitli eylem önerilerini yasadışı bulan sendika yöneticileri, hiç bir şey önermemekle kalmadılar, işçileri kaderciliğe teşvik ettiler ve tepkilerini yumuşatmaya yöneldiler. Bu eylem sendikaların niteliğini, kendi üyelerine güvensiz, devlet ve işveren yanlısı tutumunu açıkça gösterdi.İşçiler saat 19.00'da eyleme son verdiler.

20 mayıs '93 Perşembe günü ödeneceği vaadedilen maaşlar ödenmediği için, 7.00-15.00 vardiyası "B" postası işçileri yine işyeri baştemsilciliğinin önünde toplandı. Ancak o gün de ödeme yapılmadı. Saat 17.30'da ANAP il başkanı ile sekreteri işçileri ziyaret ederek hükümeti eleştirdiler. Bu arada işçiler gazetecilerle görüştü. Saat 18.00'de direniş bitirildi.

Sendika yönetiminin merkezi, şubesi ve baştemsilciliği ile devletten yana tutumları, üyelerinin istemlerine cevap verecek nitelikten çok uzak olmaları ve işçilerin örgütsüzlüğü kendi sorunlarını kavramada zorlanmalarına neden olmaktadır.

Sorunlarının çözümü konusunda kendilerine engel teşkil eden sendika yöneticilerini kınayan bir grup işçi, arkadaşlarına sendikanın bu olumsuz tavrını açıkça görmeleri gerektiğini, kendilerine bilinçsizliğe itenlerin, bu sorunların altından kalkamayacak denli örgütsüz olmalarının nedeninin sendika yöneticileri ile sermaye ve devletin kendisi olduğunu anlattılar. Bunlara karşı üretimden gelen güçlerine güvenerek örgütlenmenin ve birliğin sağlanmasının tek çözüm yolu olduğunu vurguladılar.

Adana Sümerbank'tan
C. CEMİL

DİSK Adana mitingi

Biz Adanalı Ekiinciler 16 Mayıs '93 Pazar günü DİSK'in düzenlemiş olduğu mitinge katılma kararı aldık. Yürüyüş saat 13.00'de başlayacaktı. Ancak yürüyüş başlamadan önce kortejlerdeki bazı kişiler polis tarafından gözaltına alındı. Bu arkadaşların bırakılması için 20 dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirdik. Orada "Alınanlar verilsin!", "Yaşasın oturma eylemi!" vb. sloganları attık ve alkışlı protestoda bulunduk. Bu nedenle yürüyüş gecikerek başladı.

Yürüyüşün başlamasıyla birlikte polisler korteji ikiye böldüler. DİSK pankartı arkasında yürüyenleri ön tarafa aldılar. Bizim kortejimiz arkada kaldı.

Katılım yaklaşık 10 bin çivarındaydı. Yürüyüş sırasında düzeni hedefleyen ve enternasyonalizmi vurgulayan sloganlarımızla ortalığı çınlattık. Sloganlarımızdan bazıları; "Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!", "Kapitalizm mezara, işçiler iktidara!", "İşçi Botan elele, özgürlüğe, sosyalizme!", "İşçi memur elele, genel greve!" vb.den oluşuyordu. Yürüyüşteki coşku miting alanında yerini sessizliğe bıraktı. Ama yine de sloganlar atıldı, kuşlamalar yapıldı. Biz Ekiinci komünistler yürüyüş ve miting süresince devrimci ilke ve disipline uygun bir tavır sergilemeye çalıştık.

Kemal DEVRİM

Kağıthane direnişi ziyareti

11 Mayıs günü Kağıthane işçilerini ziyarete gittik. İki olguyu dikkate almıştık. Biri, eylemliliğe destek vermek, diğeri ise *Ekim*'de çıkan Kağıthane direnişine ilişkin değerlendirme ve haberlerden kaynaklanan bir polemiği, gerekirse derinleştirmek ve bu eksen üzerinden tartışma yürütmekti.

Ekim sayılarında çıkan değerlendirme ve yazılar işçiler içerisinde tartışma konusu olmuş. İşçiler içerisinde, yazılan yazılar nedeniyle taraflar oluşmuştu. Bir kısım işçi, *Ekim*'in değerlendirmesini gerçekçi bulurken, bir kısmı da gerçek dışı olduğu yönünde eleştiriler yönciltmişlerdi.

Eğer ziyaret sırasında bir tartışma çıkarsa biz perspektifimizi daha net biçimde ortaya koymalıydık. Mutlaka tartışma çıkartmak ve polemiğe girmek gibi bir eğilim yoktu. Ancak tartışma çıkarsa bunu da değerlendirmek gerekiyordu.

Direnişçiler eylemliliklerini disipline edebilmek için bazı komiteler oluşturmuşlar. Kuşkusuz bu tür organize eylemlilikte disiplin şart. Eylemlilik hangi düzeyde olursa olsun, hangi talepler için mücadele ediyor olursa olsun, kendine hizmet edecek araçlar yaratmalıdır. Bu açıdan bakıldığında, Kağıthane direnişi olumlu bir örnek teşkil ediyor.

Ziyaretimiz nedeniyle, işçi sözcüsü bir açıklama yaparak sözü bize bıraktı.

Başta da belirttiğim gibi, özellikle bir polemik yaratmak eğiliminde değildik. Bu nedenle konuşmacı arkadaşımız, Kağıthane eylemliliğinin önemi, işçilerin dayanışma bilincinin önemi üzerine ve daha önce *Ekim* aracılığıyla oluşan polemiğe atıf yaparak bazı değerlendirmelerde bulundu.

Beklenen tepki geç kalmadı. İşçi sözcüsü buna karşı bazı açıklamalarda bulundu. İşçi lokalinin kapanması nedeniyle SHP lokaline gitmenin zorunluluğundan sözetti. Sendika yöneticilerine yönelik eleştirileri ise, sendikaya karşı bir tutum gibi algılayarak mücadelelerinde sendikanın işlevi üzerine kısa açıklamalar yaptı.

Ancak gerek *Ekim*'de çıkan yazılar, gerekse de arkadaşımızın açıklaması nedeniyle, belli bir kesimde bir hazımsızlık sözkonusuydu. Bu nedenle açlık grevinde bulunan bir işçi bazı açıklamalarda bulundu. Yine de bu açıklamaların cevap niteliği taşıyıp taşımadığı ya da arkadaşımızın eleştirisini olumlayıp olumlamadığı açık değildi.

Öncelikle, konuşmacı arkadaşımıza atıfta bulunarak, imalı bir şekilde "verdiği ders" için teşekkür etti. Ve devamla Kağıthane gerçeğini anlamak gerektiği, öyle dışardan bakıldığı gibi olmadığı, mahalle muhtarlarıyla, yöre halkıyla ilişkilerini bu konuda harcanan çabaları aktararak, eylemliliklerini, deneyimlerini kitaplaştıracaklarını ve bunu kamuoyuna sunacaklarını, buradan bazı derslerin çıkarılması gerektiğini, ancak böylece Kağıthane gerçeğinin anlaşılacağını dile getirdi.

Aslında bir önyargı mevcuttu ve bunu aşmaya da niyetli değildi. Kendi denetiminin azaldığı yerde sosyalistlerin etkisini kaldıramıyordu.

Bir başka işçi, biraz daha somut taleplerle ziyaretçiler şahsında ama genel olarak sosyalistlere, devrimcilere seslenerek kendilerine somut yardım ve dayanışma içerisinde olmaları gerektiği, bu anlamda sosyalistlerin de sorumluluk taşıdığını, mücadeleyi daha farklı alanlara, farklı kanallardan aktarmak gerektiğini, bu konuda da açık destek talebinde bulundu. Buraya sık sık „boş" ziyaretlerin çok anlamlı olmadığını belirtti.

Bu talep anlamlıydı. İşçilerin sosyalistlerle asgari ölçüde de olsa bir dirsek temasıydı. Eylemliliği ileri çekecek desteklere ihtiyaç duyuluyordu.Bu konuşmanın ardından, bir başka arkadaşımız söz aldı. Öncelikle bir sosyalist olarak bu sorunun muhatabı olduğunu bu nedenle konuşmak istediğini belirtti.

Direnişin 123 gündür* sürdüğünü, ülkemizde böylesine uzun süreli bir direniş yaşanmadığını, bu anlamda bu direnişin başarı kazanması gerektiğini, bizim de bu nedenle burada bulunduğumuzu belirterek başarı dileğini iletti.

Sosyalistler olarak sınıfın her türlü eylemliliğinde, en küçük ekonomik demokratik taleplerinde yanlarında olduğumuzu ve amacımızın birleşik politik bir devrimci işçi mücadelesi yaratmak, eylemliliği militanlaştırmak olduğunu, ancak geri eylemlilik ve geri taleplerle karşı karşıya kalındığında da eleştirebileceğimizi, geri bir eylem biçimi bile olsa içinde yer alabileceğimizi, ama bu eylemliliğin geri olduğunu da her vesilede söylemek sorumluluğunu taşıdığımızı belirtti.

SHP'lilerin geçmişteki Belediye İş grevindeki tutumlarını aktararak SHP'li bir çözümün gerçek

bir çözüm olmadığını, buna kaynaklık eden sendikal bürokrasinin de gerçek anlamda çözüm üretemeyeceğini, SHP'nin uzlaşmaz çelişkisinin işçi sınıfıyla olduğunu, bu nedenle sınıfın sorunlarına çözüm üretemeyeceğini, bu eylemliliği her kesimin kendi kanallarına akıtmak istediğini, bunu anlamak gerektiğini, ancak çözüm noktasında kiminle birlikte hareket etmek gerektiğine iyi karar vermenin zorunlu olduğu, tek çözüm yolunun bizim de Kağıthane eylemliliğini aktarmak istediğimiz sosyalizm olduğunu, ve çıkarımızın sosyalizmde olduğunu, sosyalizmin çıkarıyla işçi sınıfının çıkarının bir olduğunu, bu nedenle burada bulunduğumuzu, çıkarımızın sosyalizm ve dolayısıyla çabamızın da sosyalizm için olduğunu belirtti.

Buraya "ders" vermeye gelmediğimizi, en iyi dersi eylemliliğin kendisinden çıkarabileceğimizi ifade etti. Burjuva ideolojisinin yanısıra küçük burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki idcolojik-politik etkisinin varlığının bir gerçek olduğunu, bu etkiyi korumak için yaygara koparıldığını belirtti. Düzen içi çözümlerin gerçek anlamda çözüm olmayacağını, işe geri dönmenin burjuvaziyi geriletecceğini ancak sorunları tamamen çözemeyeceğini hatırlattı. Buna şartlanmanın yanlışlığını belirterek, her toplusözleşmede alman ekonomik kazanımların nasıl da türlü yollarla geri alındığını, bunun garantisinin kendi gücümüz olduğunu, bu anlamda kiminle dost kiminle düşman olduğumuzu bilince çıkarmak gerektiğini vurguladı. Daha dün maden işçilerine, eylemliliklerini kendi denetimi altına almak için sözde destek veren SHP'nin, bugün iktidar ortağı olmasına rağmen, nasıl da toplusözleşmeleri tıkadığını ve yine grev aşamasına gelindiğini belirtti. Düzeniçi çözümü reddetmek ve devrimci işçi dayanışmasını önc çıkarmak gerektiğini, Şişe Cam işçilerinin yakında tekrar greve çıkacağını**, bugünden dayanışmanın temellerinin atılmasının zorunlu olduğunu ifade etti. Sadece kendi sorunlarına duyarlı bir eylemliliğin başarı şansı olmadığını, siyasi önderliğin olmadığı koşullarda bunun yaratılması için çaba harcamamız, bu anlamda sorumlu davranmamız gerektiğini belirtti.

Sosyalistler olarak her zaman işçilerin yanında olduğumuzu, buna da devam edeceğimizi, ancak geri eylemliliklere dönük olarak her zaman eleştirici olacağımızı söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Bu konuşmanın ardından kimse söz almadı. Ancak salonda bir tepki de gözlenmedi. Kısa bir süre sessizlik hüküm sürdü. Arkasından şarkı ve türküler söylenerek işçelere moral verilmeye çalışıldı.

Bu arada işçilerle aynı çerçeve doğrultusunda sohbetler yapıldı. Belli ki bir dönem daha tartışma konusu olacağız.

Hatalara karşı eleştirici olmak, ancak bu süreci canlı tutarak ilişkileri korumak görevi de bizi bekliyor.

B. ACAR

* Ziyaret sırasında direniş 123. günündeydi.

** Yazı kaleme alınırken Şişe Cam işçileri greve çıktılar.

Mersin 1 Mayıs Mitingi'nin ardından

(...)

Bu 1 Mayıs on yıldan bu yana en geniş katılımlı 1 Mayıs'tı. Fakat yine de katılımın yüksek olduğu söylenemez. Adana'daki işçilerin de bu mitinge katıldıkları gözönüne alındığında bu sayının oldukça düşük olduğu açıktır. Bunun bir çok nedeni vardı.

Birincisi, Türkiye devrimci hareketi ile işçi sınıfı arasındaki olumsuz ilişkidir. Türkiye devrimci hareketinin sınıfa devrimci bir mücadele perspektifi sunamamış olmasıdır. İkinci nedeni, yaklaşık on yıldan bu yana yaşanan sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma vb. ile yaratılan yılgınlık ve korkudur. Üçüncüsü, düzen sendikalarının düzeniçi çözümleri propaganda ederek sınıf bilincini köreltmeleridir.

En önemli nedeni ise, işçi sınıfının öncü dinamik unsurlarının sınıf mücadelesinde inisiyatifi ele geçirememiş, yani sınıfının öz partisinin yaratılamamış olmasıdır

Bütün bunlar dünya proletaryasının ağır bedellerle kazandığı bu mücadele gününün, bu devrimci mirasın savunucusu olamamaya yol-açmaktadır.

EKİM Türkiye devrimci hareketi içerisinde üstlendiği misyonu yerine getirebilecek bir ideolojik hatta ve perspektife sahiptir.

Bunu başarabilmek için gerekli planlı ve düzenli bir faaliyet, bunun araç ve yöntemleri konusunda yaratıcılık ve gelişen olaylara anında devrimci müdahale ile üstlendiğimiz misyonu yerine getirebilir, devrimci sınıf partisini yaratmak konusunda önemli adımlar atabiliriz.

C. CEMRE /Adana

Düşmanın karşısında tek bir ilkemiz vardır:

"No pasaran"- Geçit yoktur!

İşkence tarih boyunca sömürgenlerin egemenlik yöntemlerinden biri olagelmiştir. Burjuvazi kapitalizmin bunalımının derinleşmesine paralel olarak toplumsal muhalefeti yıldırmanın, bastırmanın, ezmenin bir aracı olarak işkenceyi daha da yoğunlaştırıp sistemleştirmiştir. Bu bakımdan işkence arenası sınıf mücadelesinin bir boyutudur. Sömürü dünyası kendini işkencecinin şahsında somutlarken ezilenlerin sınıfsız-sömürüsüz bir dünya ideali işkencedeki direnişçinin şahsında maddeleşir. Sınıflar arasındaki ideolojik çatışmanın yüzyüze ve bütün şiddetiyle sürdüğü bir muharebe alanıdır bu. Karşı-devrimin çürümüş kokuşmuş değerleriyle, devrimci değerlerin sert bir çatışmasıdır sozkonusu olan. Burjuvazi işkence ile, devrimciyi kişiliksizleştirme, devrimci kişiliğine ve ideallerine, kısacası varoluş değerlerine yabancılaştırmaya, ihanete zorlayarak, devrimciye kendi çürümüş, yoz, bencil/bireyci „değerlerini" dayatmaya kalkışır. Devrimcinin her zayıf davranışı sınıfsal bir güven dopingidir burjuvazi için. Direnişi ise kabus. Devrimcinin direnişi insanoğlunun burjuvazisiz-sömürgensiz bir geleceğe olan inancının destanıdır. O, devrimin ve devrimci değerlerin hiç bir baskı, zulüm, işkence ile sarsılamayacağının, yıkılamayacağının ve yokedilemeyeceğinin burjuvazinin ve onun uşaklarının suratına bir kırbaç gibi şaklamasıdır.

*

Düşmanın eline düştüğünde, artık mücadelende senin için yeni bir safha başlamıştır. Devrimci bilincinin ve inancının beyninde, kaslarında, etinde ve kemiğinde sınanacağı, iradenin doruklarında zorlanacağı bir ateş hattındasın. Düşman bütün şiddetiyle ve iğrençliğiyle karşındadır ve üzerine kusacaktır. Zor tarihteki rolünü şimdi bir başka boyutta ve tarzda oynayacaktır. Sana, devrimci kişiliğini ve ideallerini yadsıman, örgütüne ve yoldaşlarına ihanet dayatılacaktır.

Bütün güzelliklerin acımasızca katledildiği, yalnızca karanlığın nefreti ve şiddetinin hükmü geçtiği bu zalimler zindanında bir başınasın. Seni çevreleyen dış koşullar tümüyle düşmanın kontrolündedir. Bilincin ve iraden dışında kontrol edebileceğin bir alan yoktur. Ancak düşmanı kendi kalesinde yenilgiye uğratmak, işkencecinin karargahına zafer bayrağını asınan için daha fazlasına da ihtiyacın yoktur. Düşman sana fizik, psikolojik, moral ve taktik her cepheden ve koldan saldıracaktır. Seni acının ve yalnızlığın cenderesine mahkum ederek direncini çözmeye çalışacaktır. Asla unutmamalısın, burada düşman karşına bukalemun olarak çıkacaktır. Kah cellat, kah „bu mesleği mecburen yapan ve bu pis işlere bulaşmış" bir emirkulu (!), kah dialog yolunu açarak beyninin gizemlerine ulaşmaya çalışan usta bir taktisyen, kah „her şeyi bilen, ama bir de senden dinlemek isteyen" bir bilgi küpü(!) dür. Sana düşen rol ise granitten bir kaya olmaktır... Bukalemunun üzerinde apaçık kalakalacağı bir kaya. Düşmanın gerçekten bildiği bazı şeyler de olabilir. Devrimcinin görevi düşmanı yanıltmak ya da bildiklerini derinleştirmesini önlemek vb. saiklerle taktik manevralar yapmak değil, düşmana asla **hiç bir bilgi** vermemektir. Zira işkence karargahında "taktik" girişimler, yalnızca düşmana üzerinde iz sürebileceği bir kapı aralar. Aralanan en küçük bir kapının düşmanın devrime, örgüte ve yoldaşlara saldırısına bir geçit olabileceği asla unutulmamalıdır. İlkemiz „No pasaran"-geçit yoktur!

Unutma, sen geçit vermedikçe, düşmanın hiç bir alçaklığı seni yaralayamaz. Sen direndikçe kapitalizmin çürümüş, kokuşmuş çehresini kendi kişiliklerinde sergilemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktur. Ancak düşman, duruma hakim, her şeye kadir bir pozda karşına çıkacaktır. Kabul etmek gerekir ki, bu havayı kamuoyuna belirli bir başarıyla yedirebilmiştir. Öyle ki, siyasi polisin eline düşen bir insanın, direnmesi, sanki olağanüstü bir durum olarak görülebilmektedir. Böylece amaçlanan, „sıra neferi"nın gözünde siyasi poliste direnişi abartarak, „olanaksız olanı" ancak Promethusların başarabileceği imajını yaratmaktır. Oysa ki, biz devrimcilerin, komünistlerin yaşamı direniştir. Direniş kimliğimizdir. Siyasi poliste

vb. direniş, mücadelemizin herhangi bir devirde yüzyüze kalabileceğimiz bir noktasıdır yalnızca.

Düşman seni çözmek için moral yönden çökertmeye çalışacaktır. Fizik şiddetini psikolojik basınçla birleştirerek yüklenecektir. Fizik işkenceye sarsılmaz bir direnç gösteren bir çok devrimci, düşmanın psikolojik saldırıları karşısında moral çözülmeye uğrayarak düşmana geçit verebilmiştir. İşkence devrimciyi "çözmenin", bilinci ve iradesi üzerindeki kontrolü ele geçirmenin bir aracıdır. İşkencenin fizik ya da psikolojik yöntemleri arasında sadece bir yöntem farklılığı vardır, güdülen amaç aynıdır: İşkence ile bilgi elde etmek ve yıldırmak... Fizik işkence etinde, kemiğinde acılara yol açar, psikolojik işkence ise beyninde, ruhunda... İşkenceci seni aşağılayarak, manevi yönden yaralayarak moral gücünü sarsmaya, direncini zayıflatmaya çalışacaktır. Onuruna saldıracak, kişiliğinde feodal değerler alanını yoklayacak va bulduğunda da oraya yüklenecektir.

Ama bir kez daha öğrenecektir ki, tarihsel-sosyal olarak çürümüş, etik/ahlaki değerler alanında baştan sona çökmüş, kokuşmuş bir toplumsal sistemin pürüzsüz bir aynası olan işkencecinin, bir devrimciyi değerlerine saldırarak yıkması olanaksızdır. Biz komünistlerin dünya görüşü diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. Burjuva ahlak anlayışını ve etik değerlerini mahkum ettiğimiz gibi, moral postumuz, sömürgenlerin ve onların uşaklarının yaralayamayacakları kadar kalındır. Sınıfsız sömürüsüz bir dünya için devrim ve sosyalizm davamız en yüce değerimizdir. Hiç bir baskı, zulüm, işkence, infaz bizi yıldıramaz. Değerlerimizi tahrip edemez, devrimci kişiliğimizi yaralayamaz. Onurumuz direnişimizdir, mücadelemizdir. Kişiliğimizin çizgilerini veren devrimci mücadelemizdir, komünist idealimizdir. Hiç bir şey davamızdan yüce değildir. Her şey devrim ve komünizm içindir.

Düşmanın karşısında; işkencede, siyasi poliste, mahkemede, zindanda, darağacında tek bir kaygumuz vardır: Devrimci değerlerimizi, kavgamızı, ideallerimizi en iyi şekilde temsil edebilmek. Tek bir görevimiz vardır: düşmanı kendi karargahında yenilgiye uğratmak.

*

İşte şimdi konuşma sırası sendedir. Sen kendi tarzını, iradeni, savaşçı kişiliğini konuşturacak, diline kilit vuracaksın. "No pasaran!" ... Son sözü söyleyen sen olacaksın, yenilgiyi tadan ise düşman. Direneceksin ve düşman direnişinde yokoluşunu görüp, tükenecektir.

'93 Pfingsten Gençlik Festivali gerçekleşti

Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ve gençlik örgütü REBELL tarafından düzenlenen geleneksel uluslararası gençlik festivalinin altıncısı 28-30 Mayıs '93 tarihleri arasında gerçekleşti.

Ekimciler olarak hem merkezi festival tertip komitesinde yeraldık ve hem de kendi içimizde hazırlıklarımızı yaptık.

Gençlik festivalini tamamlayıcı bir anlayıştan hareketle düzenlenen yürüyüş "Enternasyonalizm bir kozdur!" şiarı etrafında gerçekleştirildi. Yürüyüş MLPD, EKİM, TKP-ML Hareketi ve TKP-ML tarafından organize edildi. 65 civarında kuruluş tarafından desteklendi. Katılım 3.500 civarında idi. Biz Ekimciler ellerimizde kızıl bayraklarla kortejde idik.

Festival bu yıl geçmiş yıllardakine nazaran çok daha canlı ve geniş katılımlı (yaklaşık olarak 15 bin kişi) olarak gerçekleşti. Değişik uluslardan komünist örgütlerin katılımı festivali güçlendiren önemli bir etkendi. Bu yıl festivalde öne çıkartılan temalardan bir tanesi de "Filipinler'e Özgürlük!" Kampanyası idi.

Biz Ekimciler festival boyunca standımızda çeşitli yayınlarımızı, Almanca'ya çevrilmiş metinlerimizi vb. sergiledik. Genç yoldaşlarımız kurdukları futbol takımlarıyla sportif etkinliklere katıldılar.

Festivalin ikinci günü düzenelenen program çerçevesi içerisinde DİDF'li bir arkadaş Türkiye'deki insan hakları ihlalleri ile ilgili,TKP-ML Hareketi'nden bir arkadaş Türkiye'deki gençlik hareketi üzerine bilgi verdi. EKİM adına ise bir yoldaşımız Türkiye'de işçi hareketi ve sorunları üzerine konuştu. Türkiye işçi sınıfının genel yapısı hakkında bir değerlendirme yaptıktan sonra, '80 sonrası işçi hareketinden kısaca sözetti. Sınıfın öncü kuşağını kazanmış, markist-leninist bir programa sahip, sınıf hareketine müdahale yeteneğinde bir öncü partiye olan ihtiyacı vurguladı. Konuşma salonaki dinleyiciler tarafından büyük ilgiyle izlendi.

Festival, katılan örgütlerin farklı ideolojik eğilimlerine karşın, enternasyonal birlik ve dayanışmanın yaratılması doğrultusunda anlamlı bir adımdı.

EKİM Yurtdışı Örgütü

6. Pfingsten Gençlik Şenliğine...

Yoldaşlar,

Enternasyonalizm şiarını ve enternasyonal eylemi öne çıkaran şenliğinizi selamlıyor, başarılı geçmesini diliyoruz.

Yeryüzüne bugün çürümüş ve kokuşmuş bir sistem, bir baskı, sömürü ve kölelik sistemi olan kapitalizm egemendir. Bu sistemin sözcüleri düne kadar kapitalizmin hiç değilse dünyanın bir bölümünde refahı gerçekleştirdiğini iddia ediyorlardı. Bu iddia bugünün katı gerçekleri karşısında çökmüştür. Bugün bu sözümona refah ülkelerinde işsizlik sürekli hale gelmiştir ve günden güne büyümektedir. Yaşam sürekli pahalılaşmakta, konut açığı büyümekte, sosyal haklar peşpeşe budanmaktadır. Kapitalizmin bu ülkelerdeki sözde refahının geçici ve aldatıcı olduğu açığa çıkmıştır.

Yeryüzünün üçüncü dünya denilen öteki bölgelerinde ise, kapitalizmin kötülükleri her zaman katmerli olarak yaşanmıştır. Bugün yeni dünya düzeni adı verilen bu emperyalist kölelik düzeninde, halklar açlığın, sefaletin, faşist zulmün, emperyalist müdahalelerin, bölgesel savaşların, ulusal boğazlaşmaların acısını çekmektedirler.

Bugünkü egemen sistem, yalnızca sömürü ve baskının değil, yalnızca açlık, işsizlik ve yoksulluğun değil, fakat aynı zamanda, bencilliğin ve yabancılaşmanın, kültürel ve manevi yozlaşmanın, milliyetçiliğin ve ırkçılığın, insanın ve doğanın görülmemiş kirlenmesinin, savaşın ve ulusal boğazlaşmaların ifadesidir.

Doğaldır ki böyle bir sistemin gençliğe verebileceği hiç bir şey yoktur, olamaz. Geleceği temsil eden gençlik bu geleceği gerçekten kazanmak istiyorsa, bugünkü egemen sisteme karşı kararlılıkla savaşmalı, bunun için işçi sınıfının yanında saf tutmalıdır. Zira işçi sınıfı sosyalizmi temsil etmektedir ve gençliğin geleceği ancak sosyalizm ile güvenceye alınabilecektir.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm demektir!

EKİM Merkez Komitesi

Guatemala'da kitle mücadelesine karşı
"Fujimori darbesi"

Bir Orta Amerika ülkesi olan Guatemala'da 25 Mayıs günü başkan Jorge Serrano varolan tüm "demokratik kurumları" (parlamento vb.) dağıttığını açıkladı. Toplantı, yürüyüş, gösteri vb. yasaklandı. Faşist başkan, Fujimori'nin Peru'da kullandığı demagojiye başvuruyor. Devletin halk nezdinde yıpranan kurumlarına yeniden itibar kazandırmayı, mayfa ve rüşveti yoketmeyi hedeflediğini söylüyor.

Ama gerçekler böyle midir? Orta Amerika'nın en gelişmiş ülkelerinden olan Guatemala emperyalizmin bölgedeki en önemli dayanaklarından biridir. ABD emperyalizminin on yıllardır süren askeri, ekonomik ve politik müdahalesi, yeni sömürgeci kurumların toplumsal yaşamın her alanında etkin hale gelmesini sağlamıştır. Guatemala bölgedeki en büyük askeri güce sahiptir ve 35 yıldır halka ve gerilla hareketine karşı sistemli bir savaş sürdürülmektedir. İktidarda emperyalizmin temel dayanağı oligarşik bir kast bulunmaktadır. Nüfusun %1'ini oluşturan bu kast ülke topraklarının %50'sine sahiptir. Ekonominin en temel alanları emperyalist tekellerin denetimindedir. Oligarşik kast dışında kalan burjuvazinin ise tek hedefi oligarşinin saflarına katılmaktır. Bu "milli" burjuvazi her zaman halk karşısında oligarşik kastın en önemli dayanağı durumundadır.

Sivil kurumları askeri kurumlardan ayrı, parlamentoyu da generallerin inisiyatifinin dışında düşünmek mümkün değildir. Rüşvet, sahtekarlık, mafya ve cinayetler artık resmi planda meşruluk kazanmış yöntemlerdir. Bu ülkelerde bütün burjuva temsili kurumlar, yeni ekonomik programlar, politik vaadler tek anlama geliyor: Emperyalizmin ve oligarşik kastın ikiyüzlülüğü ve sahtekarlığı... Daha çok baskı ve daha çok sömürü...

Bugün Guatemala'da halkın %70'inin yıllık ortalama geliri 42 doları geçmemektedir. Çalışabilir nüfusun yarısı işsiz durumdadır. Kırsal kesimde 23 bin kişiye yalnızca bir doktor düşmektedir. 7 yaşın üstündeki halkın %63'ü okuma yazma bilmemektedir. Sosyal adaletsizlik ve azgın baskı ve terör halkın sürekli tepkisine yolaçmış, gerilla hareketinin yanısıra değişik halk kesimlerinin eylemliliği de sürekli gündemi işgal etmiştir. İlk olarak 1922'de Komünist Partinin kurulması girişiminde bulunulmuştur. Kısacası Guatemala siyasal tepkinin yoğun olduğu bir toplumdur.

1993 başı ve özellikle de Mayıs ayından itibaren kitle eylemleri bir sıçrama göstererek süreklilik kazanmıştır. 28 Nisan'da devletin öğrencileri tümüyle denetim altında tutmak amacıyla uygulamaya koymak istediği bilet sistemi üzerine yapılan gösterilerde 18 yaşındaki bir gencin resmi faşist güçler tarafından kurşunlanması, arkası kesilmeyen protestolara yolaçmıştır. Onbinlerce insanın katılımıyla düzenenlenen yürüyüşlerde özellikle devlet kurumları ve başkana yönelinmektedir. Bu politik talepler toplumun değişik kesimleri içinde destek bulmaktadır. Son olarak 19 Mayıs günü polisle 5 saat çatışan San Carlos Üniversitesi öğrencilerine karşı devlet güçlerinin açtığı ateş bardağı taşıran son damla olmuştur. En sıradan insan haklarının dahi ayaklar altına alındığı bu ülkede, gelişen kitle eylemliliğinin önünü kesmek için tek çare olarak "Fujimori darbesi" görülmüştür.

Bu darbe ile bir suskunluk ortamı yaratmak mümkün görünmüyor. Genel bir istikrarsızlığın pençesinde kıvranan bu ülkede önemli bir potansiyel birikime sahip devrimci kitle mücadelesini uzun vadede susturmak kolay olmayacaktır. Yeni faşist darbenin bugüne kadar onbinlerce devrimcinin katledilmesine yenilerini eklemekten başka halka vereceği bir şey yoktur.

Ciddi bir anti-emperyalist devrimci potansiyele sahip olan bu bölge halkı er ya da geç bütün bu faşist diktatörlükleri tasfiye edip tarihin çöplüğüne atacaktır.

Teslimiyet ve tükeniş

Türkiye Komünist Emek Partisi (TKEP) Genel Sekreteri Teslim Töre 9 Mayıs '93 tarihinde siyasi polisin İstanbul-Üsküdar'daki bir eve yaptığı bir baskın sonucu yakalandı. Bir süre gözaltında tutulduktan sonra da tutuklandı.

Teslim Töre aralarında *Emek* ve *Toplumsal Dayanışma* adlı yasal dergilerin yönetici ve çalışanlarının da bulunduğu bir grup arkadaşıyla birlikte yakalanmıştı. 22 yıllık illegal-kaçak yaşamının ardına gelen bu yakalanış tarzı devrimci çevrelerde belli bir şaşkınlığa yolaçtı. Fakat olayın asıl dikkate değer yanı, gözaltındayken tanıtılmak amacıyla karşısına çıkarıldığı burjuva basına ve özel TV kanallarına yaptığı açıklamalar oldu.

Töre açıklamalarında özetle; basında gösterildiği gibi terörist değil fakat bir ideolog olduğunu, bugüne kadarki uzun illegal-kaçak yaşamının da legal faaliyet yürütememek gibi bir zorunluluktan kaynaklandığını, oysa şimdi koşulların değişmiş bulunduğunu, Türkiye'de artık illegal faaliyet yürütme zorunluluğunun ortadan kalktığını, bu nedenle eğer "ömrü yeterse" bundan böyle legal faaliyet yürütmek ve bu amaçla legal bir parti kurmak kararında olduğunu belirtti. Bununla da kalmadı, sorulan soru üzerine "silahlı eylemlere karşı" olduğunu, bu çerçevede PKK ile Devrimci Sol'u onaylamadığını belirtmeye özel bir önem gösterdi.

Teslim Töre İstanbul DGM Savcılığı tarafından tutuklanmasının hemen ardından bir kez daha siyasal polisin sağladığı özel basın toplantısı ayrıcalığı sayesinde basına yeni açıklamalarda bulundu. 20 küsür yıllık "lider" ve "ideolog" bu vesileyle kamuoyuna söylenecek başka birşeyi yokmuşcasına ciddi ciddi şu açıklamalarda bulundu: "MİT'te sorgulandım. Çok nazik davrandılar, ikramda buludular. Çay, kahve hatta bir kadeh de rakı ikram ettiler." Hızını alamadı, MİT yetkilileri ile yaptığı "medeni" ve "espirili" siyasal tartışmayı da bunlara ekledi. Bu açıklamalardan yansıyan kişilik devrimcilik adına utanç vericidir. Töre, onurlu insanları dize getirmek için bunca barbarlığın sürdüğü bir ortamda, kendisine "çok nazik" davranılmasının kendisi için bir utanç vesilesi olduğunu dahi düşünemedi. Öyle anlaşılıyor ki, Teslim Töre devrimcilik değerlerini kaybedeli çok yıllar olmuş.

Teslim Töre tüm bu açıklamalarıyla devrimcilere TBKP'li tövbekarların yeni bir örneğini sunmuş oluyor. Her iki olay arasındaki biricik farklılık, TBKP'li tövbekarların kendi açık kimlikleriyle, Teslim Töre'nin ise sahte bir pasaportla siyasi polisin karşısına çıkmış olmalarıdır.

Teslim Töre'nin 22 yıllık politik yaşamının neredeyse tamamına yakını Sovyet modern revizyonizminin ideolojik ve politik tezlerinin militan savunuculuğuyla ve başta TKP olmak üzere bu tezleri savunan parti ve örgütlerle birleşmek çabalarıyla geçti. Dolayısıyla Teslim Töre hiç de "20 yıllık terörist" değil, fakat gerçekte "40 yıllık" bir reformisttir.

Legale çıkmak onun ve TKEP'in ideolojik-politik çizgisinin doğasında vardır. Töre ve TKEP'in 12 Eylül sonrası dönemde uzun yıllar TKP ile birleşmek için özel bir çaba harcaması, '87'yi izleyen yeniden toparlanma döneminde esas dikkatlerini legal bir partiye yöneltmeleri ve nihayet yakalanma öncesinde ise kaba reformist Sosyalist Birlik Partisi (SBP) ile yeni bir legal partide birleşme çabası içinde olmaları bunun ifadesidir.

12 Eylül darbesiyle birlikte Türkiye sol hareketine damgasını vuran legalist-reformist tasfiyeciliğin en fazla yankı bulduğu örgütlerden biridir TKEP. O kadar ki, sürekli olarak liberal birlik arayışı içinde olmak, legale çıkmak, legal birleşik bir sol parti kurmak neredeyse TKEP'in yegane politikası olmuştur.

"İdeolog" Teslim Töre de "reel sosyalizm"in dağılıp çözülmesiyle birlikte tıpkı TBKP ve SBP'li tövbekarlar gibi sosyalizmin yaşanmış tarihine karşı açıktan açığa inkarcı ve redci bir konumu seçmiş ve yeni bir ideolojik kimlik arayışı içine girmişti. Bu konum ve bu arayış onu da kendisini önceleyenler gibi, düzene bir biçimde teslim ve entegre olmaya götürdü. Teslim Töre yakalanmadı, yakalanmaya geldi. Yakalanma biçimi ve yaptığı açıklamalar, tövbekarlığın ince ve yeni bir örneğidir.

Siyasal polis kasıtlı olarak Teslim Töre'yi sansasyonel bir biçimde "20 yıldır aranan bir terörist" olarak kamuoyuna lanse etti. Onun gibi bir "enkaz"ı, en çok teşhir oldukları ve sıkıştıkları bir dönemde, kendi katliamlarını ve terörünü örtmek için ustaca kullandı. Tüm Türkiye'ye yayılmış işkence tezgahlarını her gün her saat aralıksız

işleten, gencecik devrimcileri evlerinde, sokaklarda kurşunlayan, hak aramak için sokağa çıkan liseli gençlere, işçilere, memurlara kudurmuşcasına saldıran ve adına siyasal polis denilen işkenceci katiller güruhunun Töre'ye fiske dahi vurmasına gerek kalmadı. Kendi partisini siyasal polisin ihsanıyla yapılan "basın toplantısı"nda bir "enkaz" olarak niteyen birine el kaldırmakla düşman ne kazanabilirdi ki? Oysa göstereceği "nezaket"le bir "ideolog"un ağzından düzenin icazetine sığmma ve ehlileşme politikasına destek alabilirdi. Bu amaca fazlasıyla ulaştı.

Bu yalnızca Teslim Töre'nin tükenişi mi, yoksa TKEP'in de sonu mudur? Bu sorunun yanıtı şimdilik açıkta. TKEP bünyesinde varlığından kuşku duymadığımız samimi devrimciler 22 yıllık devrimci emeklerine sahip çıkmayacaklar mıdır? Teslim Töre'nin düşmanın önünde yaptığı açıklamalara karşı, "burası bu tür açıklamaların yapılacağı bir yer değil", diyerek onurluca müdahalede bulunan devrimciler susacak mıdır?

Susarlarsa eğer, bu demektir ki, TKEP'in şahsında Türkiye sol hareketine mensup bir siyasal grup daha ömrünü tüketmiş olacaktır.

Denizleri kirleten lağım sularıdır!

11 Mayıs akşamı Tele10'da Anahtar programını öfkeyle izledik. Bu iğrenç programı izleyenler içinde hayalkırıklıklığı yaşayanlar oldu mu, bilemem. Fakat komünistlerin ve samimi devrimcilerin sermayeye, uşaklarına, onların medyasına ve onlara "teslim" olanlara karşı nefretini tazelemekten başka bir şey hissettiklerini sanmıyorum.

"Teslim" olanın poliste verdiği demeçler daha önce gazetelerde yayınlanmış ve bu haberler yakından ilgilenenlerce yalanlanmıştı. Bu defa siyasal polis televizyona çıkarıp şov yaptırdı "Teslim"e... Olayın en acıklı tarafı 6 Mayıs yıldönümünün hemen arkasında THKO davalarından hareketle "Teslim"le Denizleri yanyana ve aralarında paralellik kurma çabasıyla gösterilmesiydi. "Teslim" olanı vitrine çıkararak; "eğer Denizler yaşasaydı böyle olurlardı" demeye getiriyorlardı.

Halbuki Teslim Töre'nin Türkiye sol hareketinin en kaşarlanmış oportünist ve reformist simalarından biri olduğu yıllar önceden tescil edilmişti devrimciler tarafından.

İdeolojik teslimiyetle bedensel teslimiyet arasında doğrudan bir ilgi olduğunu bilen komünistler bu tür şovlardan ders çıkarırlar ancak. Arkasında başı eğik duranları göstererek; "zamanında daha uyanık davranabiseydik, bu enkazı buraya getirmeyebilirdik" diyordu "yiğit" Teslim!.. Sanki 1 Mayıs'ta işçilere hitap ediyordu. Gayet rahat ve kendinden emin olarak!.. Artık illegal mücadele vermenin gereği kalmamışmış!.. Herkes istediğini yazabiliyor, söyleyebiliyor ve istediği gibi örgütlenebiliyormuş!..

Duyan da binlerce insanın hergün sistemli işkenceden geçirildiğini, gencecik devrimcilerin hergün katledildiğini, 15 milyonluk bir ulusun kırımdan geçirildiği ülkenin Türkiye değil de bir başka bilinmeyen diyar olduğunu sanacak. Öyle ya, nasılsa "Teslim" efendiye dokunulmamış! Dokunulmak ne kelime, izzet-i ikramda kusur edilmediği gibi, görülmemiş bir uygulamayla gözaltındayken kendisine basın toplantısı ve TV programı olanağı bile verilmiş. Üstelik kendisini "ideolog lider" sayan devrimciler aynı yerde ve aynı anda işkenceden geçirilirken...

Yasalcılıkla tasfiyecilik ve ihanet arasında ilişki kurmakta güçlük çekenler bu örneği iyi irdelemelidirler. "Yağcılar" hiç değise kendi iradeleriyle teslim olmuşlardı. İsmiyle müsemma olanı ise sopa korkusuyla yasal mücadelenin erdemlerini anlatmaya başladı.

Uzatmaya gerek yok!.. Devrime olan inançları ve halka olan yürekten bağlılıkları ile komünistlerin ve samimi devrimcilerin gönlünde yaşayan Denizler'in onurlarını "Teslim" olanlar lekeleyemezler...

Doğanın yaşam kaynağı olan denizlerin temizliğini korumak için nasıl ki lağım sularını iflah etmek gerekiyorsa, Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların isimlerinin hiç bir teslimiyetçiyle aynı anda anılmasına da izin verilemez.

Kahrolsun teslimiyet, yaşasın direniş!

Yaşasın devrim, yaşasın komünizm!

K. YAYLA

Kemalpaşa Cezaevi'ndeki Ekimci tutsaklar özgürlüklerine kavuştular

Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!

Toplumsal muhalefetin yükseldiği, sınıflar çelişkisinin derinleştiği, düzene karşı hoşnutsuzluğun her alanda kendini dışa vurduğu, yönetenlerin yönetemez duruma geldiği her ülkede, kurulu kapitalist düzenin ortak karakteri dizginsiz bir baskı, şiddet ve katliam politikasıdır. Bugün tam bir çıkmaz içinde bulunan Türkiye burjuvazisi de işçi sınıfının, diğer emekçi kesimlerin ve gençliğin yükselen mücadelesi karşısında baskı ve şiddetin en iğrenç ve kaba biçimlerini gündeme sokmuş bulunuyor. En meşru hakkı olan kendi kaderini tayin için mücadele eden Kürt ulusuna karşı sürdürülen kirli savaşta ise katliamlar, köy bombalamalar, işkence ve tecavüzler artık günlük olaylar haline gelmiştir.

Gün geçtikçe saldırganlaşan burjuvazi artık öylesine bir korkuyu, tahammülsüzlüğü ve çürümüşlüğü yaşıyor ki, düzenden hoşnutsuzluğunu yazılı, sözlü ya da eylemle dile getiren herkes "terörist" ilan edilerek, sokakta ya da evler basılarak yerinde infaz ediliyor. Şans eseri sağ ele geçenler ise işkencelerden geçirilerek bir çok fiziki tahribattan sonra yıllarca hapis, yüz milyonlarca lira para cezaları ile zindanlara dolduruluyor. Birer işkence yuvalarına dönüşen cezaevlerinde ise devrimciler, hem fiziki olarak ve hem de düşünceleri teslim alınmak, ajanlaştırılmak, kişiliksizleştirilmek amacıyla hergün yeni saldırılar, provokasyonlar, sürgünler, işkenceler ile yüzyüze bırakılıyorlar. Düzen bir yandan baskı ve şiddet yoluyla ömrünü uzatmaya, öte yandan da "demokratikleşme" gösterileriyle saldırgan karakterini örtmeye çalışıyor.

Örneğin, 4 Aralık '91 tarihinde 141-142 ve 163. maddeler kaldırılarak nasıl da "demokratik"leşildiğinin propagandası yapılırken, diğer yandan çıkarılan 3713 sayılı Anti-Terör Yasası ile devrimciler en ağır hapis ceza ve uygulamaları ile yüzyüze bırakıldılar. Bu arada faşistler de serbest bırakıldı.

Bir avuç asalağın sömürü, baskı ve şiddet yoluyla toplumun büyük bir bölümü üzerinde hakimiyet kurduğu bir düzende, işçi sınıfının bir üyesi olarak sınıf savaşımında yerimizi almak, egemen güçler tarafından tutsak alınmamıza ve ağır cezalara maruz kalmamıza yetti. Devrimciler her zaman burjuvazinin mahkemelerinde; "siz bizi yargılayamazsınız; yargılanması gerekenler sizlersiniz; bir gün halk, işçi sınıfı sizleri yargılayacak; sizin mahkemelerinizi tanımıyoruz!" diye haykırırlar. Ve kendini davaya adamış her devrimci, tutsak düştüğü günden itibaren her an bir özgürlük eylemi düşünür.

Anti Terör Yasası'ndan ilk yargılanan ve hapis cezasının yanısıra 83 milyon civarında para cezası alan devrimciler, biz Ekimci işçi komünistler olduk. Örgüt üyeliğinden aldığımız ceza bittikten sonra bu parayı ödememiz istendi. Ödeyemediğimiz takdirde hapis cezasına çevrileceği, günde on bin liraya karşılık ceza yatacağımız bildirildi ve öyle de oldu. Para cezası yerine 14 ay 20 gün yatmamız gerekiyormuş! Biz düzene karşı sınıf savaşımında tutsak düşmüş devrimcilerin düzene para yatırarak özgürlüğünü satın alması düşünülemezdi. Çünkü özgürlüğümüz ne satılıktır ne de satın alınır. Biz Ekimci komünist devrimciler olarak tutsak düştüğümüz ilk günden itibaren her an düşündüğümüz ve planladığımız özgürlük eylemi koşullar olgunlaşmadığından bugüne kaldı. Düşüncelerinden, kişiliğinden ödün vermemiş, yüreği mücadele için çarpan her devrimci her zaman bir özgürlük yolu arar. Cezanın çokluğu ya da azlığı hiç bir şeyi değiştirmez. Bir gün de kalsa burjuvazinin yasa ve yasaklarını delmek, burjuvaziyi her alanda moral yenilgiye uğratmak, sıcak mücadeleninin içindeki yerimizi almak, yaşanması gereken bir duygu olduğu kadar devrimci bir görev ve sorumluluktur da.

19 Mayıs 1993 tarihinde Kemalpaşa Kapalı Cezaevi'nden gerçekleştirdiğimiz özgürlük eylemi, örgütümüzün sağladığı olanak ve inisiyatif ile mümkün olabildi. Üç EKİM davası tutsağı ile bir TDKP davası tutsağı olarak sıcak mücadeleye koştuk (Basında yanlış bir biçimde TDKP davası tutsakları olarak yeraldı.) Burjuvaziye bir kez daha, "özgürlük ellerimizdedir" dedik. Ve bir kez daha diyoruz ki, bir avuç asalak bizi yargılayamaz. Çünkü biz komünistiz. Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!

Sıcak mücadele içinden tutsak yoldaşlarımıza ve tüm devrimci tutsaklara selam!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

Kemalpaşa özgürlük eylemini gerçekleştiren Ekimci komünistler